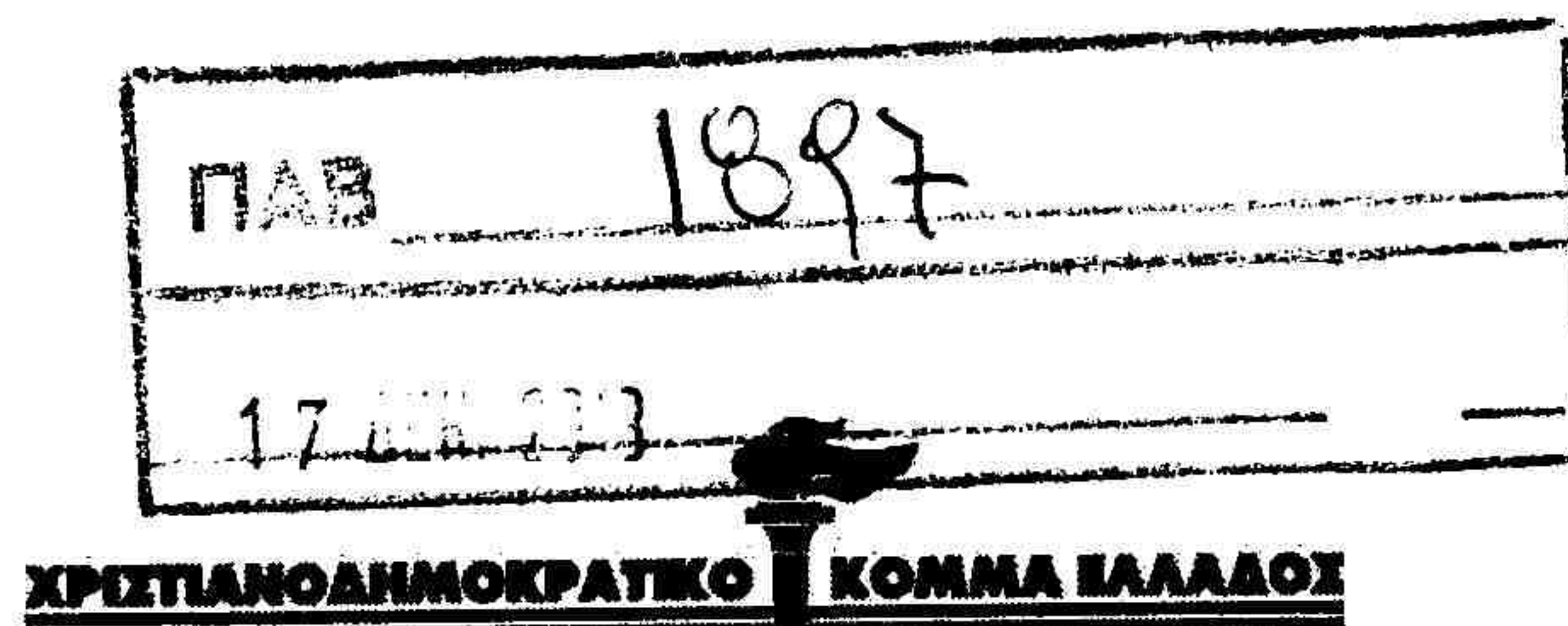

ΑΝΑΦΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Σχετικά με ανοιχτή επιστολή που δέχθηκα από το κ. Μπακαλάκο Θωμά και την Κίνηση Ελλήνων Δημιουργών Μουσικών Έργων (κινητό: 6977 693161, email: eftelm@gmail.com) με θέμα το Μανιφέστο του κ. Μπακαλάκου για το δράμα της Ελληνικής Μουσικής και του Πολιτισμού.

Ο Αναφέρων Βουλευτής,

Νικόλαος Ι. Νικολόπουλος

ΜΠΑΚΑΛΑΚΟΣ ΘΩΜΑΣ

Ανθούσα 2-12-2013

Συνθέτης

Δενδάκη 4

Ανθούσα Αττικής

Τηλ: 210 6666326

Τηλ Κινητό: 6977 693161

e-mail: eftelm@gmail.com

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΚΑΙ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΜΕ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟΥ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΜΠΑΚΑΛΑΚΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΔΡΑΜΜΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΜΑΣ ΠΟΥ ΑΣΦΙΚΤΙΟΥΝ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΥΠΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΔΕΚΑΕΤΙΩΝ.

**Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΜΕ ΤΗ ΘΕΣΜΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΤΩΝ Π.Δ ΓΙΑ ΟΛΟΥ ΟΠΩΣ
ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.**

ΤΩΡΑ ΚΥΡΙΩΣ ΟΙ ΕΠΩΝΥΜΟΙ ΣΥΝΘΕΤΕΣ ΚΑΙ ΣΤΙΧΟΥΡΓΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΑΠΑΙΤΗΣΟΥΝ.

ΤΩΡΑ Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ.

ΕΙΝΑΙ ΖΗΤΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΤΩΡΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΑΥΤΗ Η ΠΛΗΓΗ ΠΟΥ ΧΡΟΝΙΑ ΑΙΜΟΡΑΓΕΙ.

ΟΠΟΙΟΣ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΚΑΙ ΣΙΩΠΑ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ.

Κύριε Βουλευτά

Οι απόψεις μας για τη μουσική και για τα γεγονότα που αναφέρονται στη μουσική ζωή της πατρίδας μας μπορεί να διαφέρουν. Η διάθεσή μας, όμως, να γίνει η αυτοδιαχείριση στα Π.Δ (Πνευματικά Δικαιώματα) για όλους τους δημιουργούς, πρέπει να είναι κοινή και ανυποχώρητη.

Προοίμιο του μανιφέστου που ακολουθεί.

Σε όλα τα κράτη του κόσμου, ανεξαρτήτως ηλικίας, πολιτικού συστήματος που έχουν, βιοτικού και πολιτιστικού επιπέδου, αλλά και ιστορικού παρελθόντος, τη διαχείριση των ΠΔ, που προκύπτουν από την εκμετάλλευση μουσικών έργων, την έχουν οργανισμοί των ίδιων των δημιουργών.

Σε όλα τα κράτη του κόσμου οι οργανισμοί αυτοί είναι αυτοδιαχειριζόμενοι, στους οποίους όλοι οι συνθέτες και οι δημιουργοί μελοποιημένων κειμένων είναι μέλη, με δικαίωμα ψήφου για την ανάδειξη της διοίκησης και τη χάραξη της πολιτικής τους.

Πέρα από τη δίκαιη κατανομή των δικαιωμάτων στα μέλη τους, φροντίζουν για την προώθηση και την ανάδειξη της μουσικής των χωρών τους και των δημιουργών τους, προστατεύουν τα έργα τους από κλοπές και παράνομες εκμεταλλεύσεις, θεσπίζουν παροχές προς τα μέλη τους και υπερασπίζονται, στην παντοδύναμη παγκόσμια ομοσπονδία οργανισμών Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Π.Ι), τα συμφέροντα της πατρίδας τους και του πολιτισμού τους.

Σε όλα τα κράτη του κόσμου εφαρμόζεται αυτοδιαχείριση στα ΠΔ, γιατί εκτός των άλλων εξασφαλίζει και προάγει τη συμμαχία ανάμεσα στους δημιουργούς και τους χρήστες. Αποδεικνύουν στην πράξη ότι κοινός σκοπός και των δύο είναι η πρόοδος της μουσικής, γιατί έτσι αυξάνουν το αμοιβαίο τους όφελος.

Σε όλα τα κράτη του κόσμου η αυτοδιαχείριση στα ΠΔ των δημιουργών μουσικών έργων είναι αυτονόητη, διότι η τεράστια δύναμη του πακτωλού χρημάτων που τζιράρει η μουσική, στα χέρια των ίδιων των δημιουργών, μέσω των αυτοδιαχειριζόμενων οργανισμών τους, θα αξιοποιηθεί σωστά και δίκαια, όσον αφορά στην κατανομή στα μέλη, όσο και για τις άλλες δράσεις του οργανισμού που επηρεάζουν γενικότερα τον πολιτισμό.

Αντίθετα αυτός ο πακτωλός χρημάτων στα χέρια του ιδιώτη, δίνετε να χρησιμοποιηθεί σε βάρος τόσο των δημιουργών και της μουσικής με μεροληψίες, διακρίσεις, αποκλεισμούς των όσων έχουν διαφορετική γνώμη διαχείρισης και πολλά άλλα αρνητικά για τους δημιουργούς, τη μουσική και του πολιτισμό γενικότερα, αφού ο ιδιώτης ιδιοκτήτης των κερδών μιας επιχείρησης διαχείρισης ΠΔ, μπορεί να επηρεάσει κατά το πώς νομίζει και όποια από τις άλλες τέχνες.

Ως εκπρόσωπος μιας νέας κίνησης συναδέλφων και φίλων της μουσικής που θέλουμε την αυτοδιαχείριση στα ΠΔ για όλους, ως συνθέτης που στη δεκαετία του 1980 βρέθηκα στην πρώτη γραμμή του αγώνα για να κατοχυρωθεί η αυτοδιαχείριση στα Π.Δ για όλους, παρά τον απηνή διωγμό που έχω υποστεί μέχρι και σήμερα, από όσους τότε μας πολέμησαν και δυστυχώς μάς συνέτριψαν, αλλά και ακόμα μας πολεμάνε, παίρνω το θάρρος να κάνω μια νέα πρόταση – πρόσκληση, για να

ξεκινήσει ο νέος αγώνας. Αγώνας που αυτή τη φορά πρέπει να είναι ανένδοτος, ώστε να πετύχουμε επί τέλους και στην Ελλάδα την αυτοδιαχείριση στα Π.Δ για όλους.

Με το μανιφέστο μου διατυπώνω τις δικές μου απόψεις για τη μουσική ζωή στην πατρίδα μας και παραθέτω γεγονότα που καθόρισαν την πορεία της μέχρι σήμερα, καθώς και τις εκτιμήσεις μου για το τι μπορεί να προσφέρει στην Ελληνική μουσική η αυτοδιαχείριση στα ΠΔ για όλους. Ακολουθεί στη σελίδα 34 η πρότασή μου, ώστε να δοθεί η τελική λύση στο ζήτημα των ΠΔ δικαιωμάτων.

Οι αγώνες μας πρέπει τώρα να δικαιωθούν.

Αυτή τη φορά θα νικήσουμε εμείς, θα νικήσει η Ελληνική μουσική.

Μια νίκη που θα την αφιερώσουμε στη μνήμη των συνθετών **Βασίλη Τσιτσάνη** και **Νικολάου Σκαλκώτα**, οι οποίοι εν ζωή, δεν καταδέχτηκαν ούτε για μια στιγμή να παραχωρήσουν τα δικαιώματά τους στον ιδιώτη, παρόλο που γνώριζαν ότι έχαναν, ιδίως ο Τσιτσάνης, εκατομμύρια των εκατομμυρίων.

Κύριε βουλευτά,

-Το μήνυμα ότι επιβάλλεται να κινηθούμε όλοι μαζί συντονισμένα, για να γίνει πραγματικότητα και στην πατρίδα μας η αυτοδιαχείριση στα Π.Δ (Πνευματικά Δικαιώματα), πρέπει να φτάσει σε όλες τις δυνάμεις της μουσικής, στους δημιουργούς, στους ερμηνευτές, σε όσους με οποιονδήποτε άλλο τρόπο είναι δημιουργικοί στη μουσική, σε όσους αγαπούν τη μουσική και την υπηρετούν με κάθε άλλο τρόπο, στους πολιτικούς, στους πολιτειακούς παράγοντες, στους μαζικούς φορείς, ιδιαίτερα στους πολιτιστικούς φορείς και σε όλους τους ανθρώπους του πνεύματος που έχουν ελευθερία έκφρασης και γνώμης., Εσείς όμως μπορείτε να μεταφέρεται το μήνυμα στη βουλή για να γίνει πραγματικότητα η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ στα Π.Δ για όλου. Με τον τρόπο αυτό ίσως αποδειχτείτε δημιουργικός στη μουσική περισσότερο και από τον καλύτερο συνθέτη, αφού η λύση αυτού του προβλήματος θα απογειώσει την ελληνική μουσική και θα απελευθερώσει τις δημιουργικές μουσικές δυνάμεις της πατρίδας μας, για να πιάσει η ελληνική μουσική, ένα καλύτερο στασίδι στο ναό της παγκόσμιας μουσικής..

-Να γίνει ένας νέος σύγχρονος νόμος περί ΠΙ (Πνευματικής Ιδιοκτησίας), στη θέση του παλιού κουτσουνόμου 2121 του 2003, ώστε να προστατεύονται αποτελεσματικά και αποδοτικά τα Πνευματικά Δικαιώματα (ΠΔ) όλων των δημιουργών, προς όφελος των ιδίων, του κράτους και των επαγγελματιών που είναι χρήστες της μουσικής.

-Να ιστορίσω γεγονότα και δυνάμεις που εμπόδισαν να εφαρμοστεί και στην πατρίδα μας, όπως σε όλα τα κράτη του κόσμου, η αυτοδιαχείριση στα ΠΔ για όλους, για να κάνει η Ελληνική μουσική δικές της τις δυνάμεις αυτοπροστασίας, τον πακτωλός δηλαδή χρημάτων από τη διαχείριση των ΠΔ, που τώρα βρίσκεται για την πλειοψηφία των δημιουργών σε χέρια ιδιωτικής εταιρείας.

-Να διακηρύξω δημόσια τις θέσεις μου και τις προτάσεις μου, για το πώς μπορούν να διορθωθούν τα πράγματα από εδώ και πέρα.

-Να αποδείξω ότι, αν οι δημιουργοί δεν απαιτήσουν από το κράτος και δεν πετύχουν συνθήκες για να μπορούν οι ίδιοι να αυτοδιαχειρίζονται τα ΠΔ, η μουσική στην πατρίδα μας θα περάσει τουλάχιστον άλλον ένα αιώνα σκλαβιάς και μαρασμού.

-Να ιστορίσω τις τεράστιες προσπάθειες, αποτυχημένες μέχρι τώρα, κάποιων δημιουργών να πετύχουμε την αυτοδιαχείριση για όλους.

Βάση και αφορμή για όσα θα ακολουθήσουν αποτέλεσε το κείμενο εισήγησής μου στη στη Διημερίδα: Ελληνικό τραγούδι 22-23/5/2013 στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, με θέμα, «ΤΟ ΕΝΤΕΧΝΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ, ΔΥΝΑΜΗ ΕΠΙΡΡΟΗΣ ΣΤΗ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ».

Κύριε βουλευτά,

μια ομάδα αμετανόητων οπαδών της αυτοδιαχείρισης, απομεινάρια του προδομένου αγώνα μας, στη δεκαετία του 80 για ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ κάναμε τον ομώνυμο οργανισμό μας, στο πλαίσιο του κουτσονόμου 2121 του 1993, για την εξυπηρέτηση μας, αλλά και ως πρόταση προς το κράτος να θεσμοθετήσει την αυτοδιαχείριση για όλους. Φυσικά ήταν και είναι ανοιχτή η πρόσκληση μας προς τους άλλους συναδέλφους μας, να έρθουν και αυτοί στην «ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ».

Η πείρα μας όμως, στα πολλά χρόνια λειτουργίας και της εισπρακτικής μας υπηρεσίας στην ΕΜΣΕ, πριν τον νόμο 2121, αλλά και από τη ζωή του σημερινού οργανισμού μας, ως συνέχεια της παλαιάς εισπρακτικής μας υπηρεσίας, έδειξε το αντίθετο.

Μας έδειξε δηλαδή, ότι η συντριπτική πλειοψηφία των συναδέλφων μας, δεν εύρισκαν το κουράγιο, ή δεν εύρισκαν, από άγνοια, το ενδιαφέρον να κάνουν τη σωστή κίνηση.

Αυτό είναι λογικό, αν κάποιος λάβει υπόψη του ότι ο μεγαλύτερος αριθμός των δικαιούχων Π.Δ, είναι ερασιτέχνες και δεν διανοούνται να κάνουν μια τέτοια κίνηση. Κοιτάζουν την κύρια δουλειά τους, καθώς μόνο από την τέχνη τους του συνθέτη ή του στιχουργού, λιμπρετίστα, είναι δύσκολο να βγάλουν τα προς το ζειν.

Επιπλέον θεωρούν την υπάρχουσα κατάσταση στα ΠΔ, στις πολλές δεκαετίες που επικρατεί, ως αδιαμφισβήτητο καθεστώς, αφού το κράτος δεν δείχνει ουσιαστικό ενδιαφέρον να κλείσει, ως ώφειλε, αυτή την πληγή του πολιτισμού που χρόνια αιμοραγεί.

Από την άλλη μεριά, οι περισσότεροι επαγγελματίες δημιουργοί με τα μεγάλα ρεπερτόρια, έχοντας ενδεχομένως και κάποια ειδική μεταχείριση στη διανομή των δικαιωμάτων από την ιδιωτική εταιρεία στην οποία είναι πελάτες, βολεύονται και όταν ο ιδιώτης τούς χρειάζεται, λειτουργούν ως κυματοθραύστες της δράσης κάποιων δημιουργών, που δεν ανέχονται αυτή την πολιτιστική ανωμαλία στην πατρίδα μας και επιδιώκουν με αγώνα να την ανατρέψουν.

Επίσης πάρα πολλοί από τους επαγγελματίες συνθέτες και στιχουργούς, ακόμα και με μεγάλα ρεπερτόρια, ζουν πολύ κάτω από το όριο φτώχειας. Κάποιοι πεινάνε στην κυριολεξία, οπότε δεν έχουν το κουράγιο να αγωνιστούν, ώστε να πετύχουμε όλοι μαζί την αυτοδιαχείριση για όλους.

Στη δεκαετία του 1980, όταν από την Ένωση Μουσικοσυνθετών Στιχουργών Ελλάδας (ΕΜΣΕ) ξεκινήσαμε κάποιοι τον αγώνα να κάνουμε και στην Ελλάδα την αυτοδιαχείριση για όλους, μια ομάδα των επωνύμων, όπως τους αποκαλούσε τότε ο τύπος, οι οποίοι εξυπηρετούνταν από τον ιδιώτη διαχειριστή των ΠΔ ήρθαν για πρώτη φορά στο σωματείο μας, δηλαδή στην ΕΜΣΕ, όχι για να μας ενισχύσουν στον αγώνα μας, όχι για να αποτελέσουν παράδειγμα για τους αδύνατους και τους λιγότερο επώνυμους, ώστε να συμπαραταχτούν ενεργότερα στον αγώνα μας, αλλά ήρθαν και στην κρίσιμη συνέλευση αρχαιρεσιών του σωματείου μας επεχείρησαν να μας διαλύσουν με δόλιο τρόπο.

Η δονκιχωτική μας προσπάθεια λειτουργίας της εισπρακτικής μας υπηρεσίας στην ΕΜΣΕ, με αυτοδιαχειριστικό τρόπο, η οποία εξυπηρετούσε κάποιους από εμάς που δεν θέλαμε να πάμε στον ιδιώτη, αποτελούσε παράδειγμα πρότασης προς το κράτος για να λύσει το θέμα των ΠΔ για όλους, όπως συμβαίνει σε ολόκληρο τον υπόλοιπο κόσμο. Στην αρχή η πολιτεία μάς έδωσε θάρρος και κάποια επιχορήγηση για τη συνέχιση του αγώνα μας

Τελικά το κράτος μάς εγκατέλειψε, και ως εκ τούτου, πολλοί συνάδελφοι απογοητεύτηκαν.

Όσο όμως το κράτος δεν θεσμοθετούσε το θέμα των δικαιωμάτων με βάση τα διεθνή δεδομένα, να κάνει δηλαδή αυτοδιαχείριση για όλους, η προσπάθειά μας να προσελκύσουμε τους συναδέλφους μας και να τους ενεργοποιήσουμε, έμοιαζε με εκείνη της αλεπούς, η οποία για να φάει και να ζήσει περίμενε να κοπούν... τού κριαριού, επειδή έβλεπε ότι κουνιούνται, πράγμα αδύνατον. Και έτσι η εξυπνάδα αυτού του είδους, οδήγησε ακόμα και την πονηρή αλεπού στο θάνατο από πείνα. Πράγματι σήμερα πολλοί συνάδελφοί μας, ακόμα και με μεγάλα ρεπερτόρια πεινάνε.

Με βάση τα παραπάνω δεδομένα, την υπάρχουσα κατάσταση στα ΠΔ στην πατρίδα μας, κάθε νέα προσπάθεια δημιουργίας αυτοδιαχειριζόμενου οργανισμού, όπως και δύο δικές μας με αφετηρία την ΕΜΣΕ, θα μοιάζουν με την προσπάθεια του κουτσού, που τρέχει στον κάμπο να πιάσει καβαλάρη.

Φυσικά οι παλιότερες προσπάθειές μας με την εισπρακτική μας υπηρεσία και ο αγώνας μας δεν θα πάνε στο βρόντο. Επίσης με τις προσπάθειες του πρώτου μας προέδρου από το 2003, του αείμνηστου Θ. Δερβενιώτη, μέχρι και του σημερινού, από το 2007 και ύστερα κ. Γ. Γλέζου, αλλά και τη συνδρομή των μελών μας, πιστών οπαδών της αυτοδιαχείρισης, ο οργανισμός μας αντέχει και δίνει μεγάλο αγώνα για να υπάρξει ως πρόταση προς το κράτος και κάνει ότι μπορεί να εξυπηρετήσει τους λίγους αμετανόητους οπαδούς της αυτοδιαχείρισης. Σε καταστάσεις ερμαφρόδιτες, όπως είναι η σημερινή επικρατούσα κατάσταση στα ΠΔ, δεν θα μπορούσαν να λείπουν και τα συνηθισμένα φαινόμενα, κάποιοι δηλαδή να χρησιμοποιούν το πήγαινε έλα από τον έναν στον άλλον για ιδιοτελείς λόγους.

Το ερμαφρόδιτο της καταστάσεως έγκειται στο ότι ο κουτσουνόμος 2121 του 2003, επιτρέπει σε ιδιώτη να συλλέγει και να διανέμει τα ΠΔ στους πελάτες δημιουργούς που έχουν σύμβαση μαζί του, πράγμα που έκανε και πριν το νόμο μονοπωλιακά από παλιά επί πολλές δεκαετίες. Επιτρέπει όμως για τα μάτια του κόσμου και σε όσους θέλουν να κάνουν οργανισμό και να αυτοδιαχειριστούν τα δικαιώματά τους.

Ο ιδιώτης ξεκίνησε τη δραστηριότητά του δεκάδες χρόνια πριν το νόμο 2121, ως μονοπώλιο και συνέχισε μετά ενισχυμένος ακόμα περισσότερο από το νόμο 2121 και το κράτος. Έχοντας την υποδομή και το μηχανισμό του συνέχισε να εισπράττει και να διανέμει όπως και πριν, ανεμίζοντας το τάλιρο στους φτωχούς, στην πλειοψηφία τους, συνθέτες και στιχουργούς, πελάτες της εταιρείας, δημιουργούς που κατά τα άλλα ο κουτσουνόμος τους δίνει και τη δυνατότητα, φευ!, να κάνουν αυτοδιαχείριση ξεκινώντας από την αρχή. Υπό την προϋπόθεση ότι θα μαζευτούν και θα συνεννοηθούν ένας σοβαρός αριθμός συνθετών στιχουργών για να τολμήσουν το εγχείρημα.

Ο κάθε ένας καταλαβαίνει πόσο δύσκολο είναι να πάρουν κάποιοι την πρωτοβουλία και να μπουν σε αυτή τη διαδικασία. Ποιος δύστυχος συνθέτης ή στιχουργός θα πάρει μια τέτοια σοβαρή ευθύνη; Ποιος θα βάλει τα τεράστια έξοδα για μια τέτοια προσπάθεια; Ποιος συνθέτης ή στιχουργός αντέχει να μην εισπράττει τίποτα, ώσπου να σταθεί στα πόδια του ο νέος οργανισμός; Ποιος θα εργαστεί, με ποιο όφελος και με ποια πείρα για να στήσει μηχανισμό συλλογής και κατανομής; Ποιοι υπάλληλοι θα δουλέψουν τζάμπα περιμένοντας να αρχίσουν να πληρώνονται, όταν θα αποδώσουν οι ενέργειες του μηχανισμού είσπραξης; Και μια σειρά ακόμα ερωτηματικά.

Ο κάθε απλός άνθρωπος καταλαβαίνει, ότι η δυνατότητα που δίνει ο κουτσουνόμος 2121, να μπορεί να γίνει και αυτοδιαχειριζόμενος οργανισμός από όσους το επιθυμούν, προφανώς ανταγωνιστικός

τού υπάρχοντος ιδιώτη, του καβαλάρη δηλαδή, είναι, αν μη τι άλλο, μεγάλη κοροϊδία για τους Έλληνες συνθέτες και στιχουργούς.

Έτσι ευδοκίμησε μόνο η προσπάθεια κάποιων αμετανόητων, η δική μας δηλαδή προσπάθεια στην ΕΜΣΕ, που συνεχίσαμε την λειτουργία τής παλιάς μας εισπρακτικής υπηρεσίας ως οργανισμού πλέον, μετά το νόμο, με τον τίτλο ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ, αξιοποιώντας το παλιό υπαλληλικό μας προσωπικό και τα γραφεία μας. Μια προσπάθεια για την τιμή των όπλων, διότι ο πόλεμος να πετύχουμε την αυτοδιαχείριση για όλους χάθηκε, αφού το κράτος όταν αγωνιζόμασταν για το σκοπό αυτό μάς εγκατέλειψε και στη συνέχεια με τον κουτσονόμο 2121 του 1993 μας κορόιδεψε.

Επομένως η μοναδική λύση είναι να απαιτήσουμε από το κράτος να κατοχυρώσει με νέο σύγχρονο νόμο την αυτοδιαχείριση για όλους, ως μοναδικό τρόπο συλλογής και κατανομής των δικαιωμάτων.

Για να γίνει όμως αυτό χρειάζεται αγώνας από εκείνους που θέλουν την Ελληνική μουσική ελεύθερη, χωρίς δεσμά και πάνω από όλα χρειάζεται μια κυβέρνηση με πολιτική βούληση για να βγάλει αυτή την ντροπή από τον Ελληνικό πολιτισμό.

Κύριε βουλευτά,

ο ιδιώτης διαχειριστής των ΠΔ, μπορεί να μπει στον πειρασμό και δύναται να χρησιμοποιήσει τον πακτωλό χρημάτων στα χέρια του από τα κέρδη της εταιρείας του:

-Ως δύναμη επιρροής προς τους δημιουργούς που είναι πελάτες του, αφού χειρίζεται εκτός των άλλων και τη χρήση των έργων του.

-Ως δύναμη και εργαλείο μεροληπτικής μεταχείρισης υπέρ ορισμένων και κατά άλλων δημιουργών.

-Ως δύναμη να επηρεάσει την κατεύθυνση προς την οποία θέλει να κινηθεί η θεματολογία των συνθέσεων, των στίχων τραγουδιών, της φωνητικής μουσικής και της μουσικής γενικότερα, χρηματοδοτώντας ενδεχομένως και προβάλλοντας με χρήματα από τα κέρδη της, τα έργα και τους δημιουργούς που επιλέγει να βοηθήσει.

-Ως δύναμη για να ζημιώνει ή και να εξαφανίζει οποιονδήποτε διαφωνεί μαζί του.

-Ως δύναμη να δημιουργήσει κύκλωμα στους παραγωγούς ραδιοφώνου και τηλεόρασης, μέσω των οποίων επιβάλλει τα έργα και τα τραγούδια συγκεκριμένων δημιουργών που θέλει να παίζονται, αποκλείοντας ή μειώνοντας τους υπόλοιπους. Και να αποκλείει για το τι θέλει να παίζεται και τι όχι. Σημειωτέο ότι από τα δελτία παραγωγής με τα ονόματα δημιουργών που παίζονται έργα τους, εξαρτάται το ποσόν που ο κάθε δημιουργός θα εισπράξει.

-Ως δύναμη επιρροής προς τους δημιουργούς που είναι πελάτες του, αφού χειρίζεται εκτός των άλλων και τη χρήση των έργων του.

-Ως δύναμη επιβολής στους μεγάλους χρήστες μουσικής, όπως στους τηλεοπτικούς και ραδιοφωνικούς σταθμούς, στα μεγάλα καταστήματα, στα συγκοινωνιακά μέσα και άλλα, ώστε να παίζουν συγκεκριμένο ρεπερτόριο, επιλεκτικά συγκεκριμένων συνθετών-πελατών της εταιρείας που ευνοεί, σε βάρος άλλων.

Σε μεγάλα παραθεριστικά κέντρα παρατηρήθηκε ότι ο υπεύθυνος που παίζει μουσική στα μεγάφωνα των εγκαταστάσεων, αρνείται να παρεκλείνει του προγράμματος που του έχει δοθεί, ακόμα και ύστερα από επίμονες πιέσεις και απαίτηση παραθεριστών να ακούσουν έστω και ένα τραγούδι δικής τους επιλογής. Κυνικότατα απαντά ότι παίζει αυτά που του λένε τα αφεντικά του.

Κάτι ανάλογο μπορεί να συμβαίνει σε όλους τους μεγάλους χρήστες μουσικής, όπου μέσα στο παζάρι για το πόσο θα δίνουν κάθε χρόνο, για να έχουν δικαίωμα να παίζουν μουσική, μπορεί να μπαίνουν και οι ανάλογες δεσμεύσεις τού χρήστη, ως προς το τι θα παίζει. Δεσμεύσεις πού ο συνθέτης- πελάτης της ιδιωτικής εταιρείας διαχείρισης των ΠΔ, δεν έχει κανένα περιθώριο να ζητήσει το λόγο, να επέμβει για να προστατέψει τα συμφέροντά του.

Είναι δηλαδή ο κάθε συνθέτης, στο έλεος της ιδιωτικής εταιρείας διαχείρισης των ΠΔ που δύναται να κανονίζει τα πάντα. Δύναται να κανονίζει ποιος και πόσα θα δώσει, τι θα παίζει, και σε ποιους από τους πελάτες της θα τα δώσει, αφαιρώντας τα έξοδα είσπραξης` ποσά τα οποία κατά βούληση προσδιορίζει και φυσικά αφαιρώντας τις όποιες κρατήσεις για το κέρδος της εταιρείας.

-Ως δύναμη επιρροής ή ακόμα και χειραγώγησης των καλλιτεχνικών συντακτών και κάθε άλλου εμπλεκόμενου στη διαχείριση και τη χρήση της μουσικής, ο οποίος δέχεται να γίνει το μακρύ χέρι του παντοδύναμου αφεντικού, εναντίον του αδύνατου δημιουργού που θα σκεφτεί να έχει άποψη και να υψώσει φωνή για έλεγχο ή για δικαιότερη διανομή των δικαιωμάτων, ή να υψώσει φωνή για αυτοδιαχείριση.

-Ως δύναμη εναντίον όποιου αντιπαλεύει την υπάρχουσα αρρωστημένη πολιτιστική κατάσταση, στον τρόπο διαχείρισης των δικαιωμάτων. Πολλοί τέτοιοι κοντιλοβρώντηδες στα μέσα ενημέρωσης (ενδεχομένως και εν αγνοία των προϊσταμένων τους ή των εργοδοτών τους), επιστρατεύονται κατά καιρούς εναντίον όσων δημιουργών τολμούν να σηκώσουν κεφάλι, οι οποίοι ανυπεράσπιστοι καθώς είναι, χλευάζονται και λαιδορούνται.

Γνωρίζω περιπτώσεις κάποιων ανυποψίαστων δημοσιογράφων οι οποίοι εντυπωσιασμένοι από το έργο κάποιου ανεξάρτητου δημιουργού που το παλεύει να βρει, έστω και κάποια χαραμάδα για να περάσει και να δείξει το έργο του, έδειξαν στην αρχή μεγάλο ενδιαφέρον και ενθουσιασμό. Λίγες μέρες όμως αργότερα, προφανώς όταν τα τέλια λειτούργησαν και το κύκλωμα έκλεισε, δεν έβγαιναν ούτε καν στο τηλέφωνο. Οι πόρτες ήταν κλειστές και μερικές φορές έκλειναν μέχρι και οι χαραμάδες.

Γνωρίζω συναδέλφους μου με σοβαρό και διακριτό έργο, που επί 20 και πλέον χρόνια δεν μπόρεσαν να παρουσιάσουν ούτε ένα έργο τους με τα μουσικά σύνολα της ΕΡΤ, τα οποία με την μεγαλύτερη ευκολία παραχωρούνταν μια και δυο και περισσότερες φορές για παίζουν ακόμα και φτωχοσουξεδιάρικα τραγούδια υμετέρων με πολλά όργανα.

Κάποιες φορές που έσπαγε ο διάλογος το ποδάρι του και κάποιος ανεξάρτητος δημιουργός ξέφευγε να μπει π.χ έργο του σε πρόγραμμα της ΚΟΑ, έφταναν στο σημείο να μην παίζουν στις ειδήσεις ούτε το θέμα της συνέντευξης τύπου της ΚΟΑ, επειδή στο πρόγραμμα και το πάνελ της συνέντευξης βρίσκονταν και ο προγραμμαμένος συνθέτης, παρά του ότι η ΕΡΤ ήταν μέγας χορηγός της ΚΟΑ και ως ελάχιστη υποχρέωση είχε να παίζει τουλάχιστον το θέμα της συνέντευξης τύπου που συνηθίζεται να δίνει ο μαέστρος, παρόντων και των συνθετών που θα παίζονταν έργο τους στη συναυλία.

Όταν δεν βρίσκονταν εργαζόμενοι της ΕΡΤ για να κάνουν τη ζημιά και να μη δει δημοσιότητα ο προγραμμαμένος συνθέτης, επιστρατεύονταν εγκάθετοι της κεντρικής εξουσίας, ενδεχομένως εν αγνοία των πολιτικών τους προϊσταμένων, για να διατάξουν τον εργαζόμενο της ΕΡΤ, ώστε να μην παίζει το θέμα στη βάρδια του.

Μέσα σε αυτή την αρρωστημένη κατάσταση ο δημιουργός, ευαίσθητος εκ φύσεως, προφανώς επηρεάζεται αρνητικά στη δημιουργία του, με αποτέλεσμα, μεταξύ των άλλων, ο θυμός και η επιθετικότητα στα έργα του να είναι σε μεγαλύτερες δόσεις, από ότι αντέχει το θέμα πάνω στο οποίο βασίζεται η σύνθεσή του.

Μέσα σε αυτή την αρρωστημένη κατάσταση κανένας συνθέτης που κάνει σπουδαίο έργο δεν πρόκειται να το αναδείξει. Με αυτή την αρρωστημένη κατάσταση, ακόμα και αν το έργο ενός συνθέτη αποτελεί παγκόσμια μουσική πρωτοπορία, είναι καταδικασμένο να μείνει στην αφάνεια. Για τον απλούστατο λόγο ότι απειλεί τις μετριότητες που είναι στριμωγμένοι και παραδομένοι στα

μεγάλα αφεντικά τής μουσικής του τόπου μας, οι οποίοι τους προστατεύουν και τους κρατάνε στην κορυφή πάση θυσία.

Τα αντίθετα ακριβώς συμβαίνουν, όταν οι δημιουργοί και οι ερμηνευτές αυτοδιαχειρίζονται τα δικαιώματά τους, όπως σε όλα τα κράτη του κόσμου, ακόμα και στα πλέον υποανάπτυκτα, γιατί ο οργανισμός τους, στον οποίο είναι μέλη, ελέγχεται από τους ίδιους.

Ο δημιουργός που αναθέτει τη συλλογή των δικαιωμάτων του σε μια ιδιωτική εταιρεία, επειδή είναι απλός πελάτης δεν έχει δικαίωμα ελέγχου, παρά μόνο μέσω δικαστικής οδού. Δικαίωμα άμεσου ελέγχου σε μια ιδιωτική επιχείρηση μπορούν, σύμφωνα με το νόμο, να ζητήσουν μόνο οι μέτοχοι και όχι οι πελάτες της.

Για τους παραπάνω λόγους και για πάρα πολλούς ακόμα και κυρίως για λόγους πολιτισμού, όλα τα κράτη του κόσμου έχουν αυτοδιαχειριζόμενους οργανισμούς στα ΠΔ και στα ΣΔ.

Μόνο στην πατρίδα μας δεν έχει λυθεί το ζήτημα των ΠΔ, με ανάλογο τρόπο εκείνου που εφαρμόζεται παντού στον κόσμο.

Το ελληνικό κράτος σε ότι αφορά στα ΠΔ, πρέπει επιτέλους άμεσα να κλείσει αυτή την πληγή που χρόνια αιμορραγεί.

Η εκκρεμότητα αυτή αποτελεί όνειδος στο σύγχρονο ελληνικό πολιτισμό και στην κουλτούρα μας.

Η εκκρεμότητα αυτή αποτελεί επίσης μεγάλη προσβολή προς τους βουλευτές, τα κόμματα, την κυβέρνηση, τους φορείς, τη δικαιοσύνη, προς τους χρήστες της μουσικής, τους δημιουργούς και φυσικά προσβολή προς το κράτος ολόκληρο και το λαό που δικαιούται να έχει απελευθερωμένους δημιουργούς έργων τέχνης.

Δεν ζητάμε να γίνει καμιά επανάσταση, δεν ζητάμε να ανακαλύψουμε την πυρίτιδα.

Ζητάμε να γίνει, ότι έγινε σε όλα τα κράτη του κόσμου.

Η κατάσταση αυτή δεν πάει άλλο.

Κύριε βουλευτά,

με το маниφέστο αυτό θέλω επί πλέον:

- Να κηρύξω την έναρξη του νέου αγώνα που ξεκινάμε, ώστε να γίνει η αυτοδιαχείριση, ως τρόπος συλλογής και κατανομής των ΠΔ (Πνευματικών δικαιωμάτων) για όλους.

- Να δημιουργηθούν οι συνθήκες απελευθέρωσης των τεράστιων μουσικών δημιουργικών δυνάμεων της πατρίδας μας, για να μπορέσουν να δείξουν τα πολλά και θαυμάσια μουσικά έργα τους οι συνθέτες μας, που κατ' ανάγκη, βρίσκονται στα συρτάρια τους, αφού προβάλλεται ότι ποιο ευτελές για να οικονομάνε οι επιτήδριοι. Να αναθαρρήσουν οι συνθέτες μας, ώστε να δημιουργήσουν νέα έργα, τα οποία θα χαρίσουν στους Έλληνες και τους απανταχού φίλους της καλής μουσικής, ωραία μουσικά ταξίδια. Να χαρούμε από τους εξαιρετους ερμηνευτές μας ωραίες και απολαυστικές ερμηνείες.

-Να δείξω ότι αυτά που πρέπει να πετύχουμε, θα είναι προς όφελος των δημιουργών μουσικής, των ερμηνευτών, των χρηστών μουσικής και τέλος προς όφελος της ίδιας της πολιτείας και του λαού μας που είναι στερημένος πολιτιστικά και ιδίως μουσικά, καθώς επί δεκαετίες βομβαρδίζεται με έργα, στην πλειοψηφία τους, άκρατου λαϊκισμού και κραυγαλέου φολκλόρ.

Δεν ζητάμε να γίνει κάτι ασυνήθιστο.

Ζητάμε να κάνει και το κράτος μας, το ίδιο που έκαναν σχεδόν όλα τα κράτη του κόσμου, πολιτισμένα και μη.

Είναι ζήτημα αμιγώς πολιτισμού.

Αφορά στην καρδιά του πολιτισμού, αφού η μουσική ως τέχνη των τεχνών, εκτός του ότι είναι το δυνατότερο μέσο επικοινωνίας, μακράν όλων των άλλων, καθώς ακουμπά στην καρδιά, στην ψυχή και το μυαλό του ανθρώπου, επηρεάζει καθοριστικά και όλες τις άλλες τέχνες. Γιατί εκτός των άλλων, τζιράρει πακτωλό χρημάτων, με ότι αυτό μπορεί να σημαίνει, ανάλογα με το ποιοι και πως χρησιμοποιούν αυτά τα χρήματα.

Η αυτοδιαχείριση για όλους, όχι μόνο δεν θα κοστίσει τίποτα στο κράτος, αλλά θα προσφέρει στα δημόσια ταμεία πολλά έσοδα, σε επίπεδο εσωτερικής αγοράς, αλλά και πολύ συνάλλαγμα από τη χρήση και την εμπορεία της ελληνικής μουσικής στο εξωτερικό.

Προς αποφυγή κάθε παρεξήγησης τονίζω, ότι η πρότασή μου να εξυπηρετούνται όλοι οι δημιουργοί μέσω της αυτοδιαχείρισης, δεν είναι σε βάρος της αυτοδιαχείρισης, όπου και για όσους αυτή σήμερα εφαρμόζεται.

Το αντίθετο, αν γίνει ο νόμος που θα επιβάλει μόνο στους ίδιους τους δημιουργούς και τους ερμηνευτές να διαχειρίζονται τα δικαιώματά τους, τότε όλοι προφανώς θα εξυπηρετούνται από την ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ.

Άρα κάθε προσπάθεια να χτυπηθεί ο νέος αγώνας, ώστε να μη δοθεί η τελική λύση και στα πνευματικά δικαιώματα, σημαίνει ότι αυτοί που το επιχειρούν, επιδιώκουν ακριβώς την διατήρηση της παρούσας άναρχης, αναποτελεσματικής και αρρωστημένης κατάστασης. Που εκτός των άλλων, μας εκθέτει στο εξωτερικό ως καλλιτέχνες και ως χώρα.

Θέλω να ξεκαθαρίσω μια και καλή, ότι επιδίωξή μου από παλιά, αλλά και τώρα, είναι να θεσπιστεί και να εδραιωθεί η αυτοδιαχείριση για όλους.

Θέλω επίσης να ξεκαθαρίσω, ότι στη νέα κατάσταση που θα δημιουργηθεί, δεν επιθυμώ να έχω καμία θέση και κανένα οικονομικό όφελος, πέρα από τα δικαιώματά μου από τα μηχανικά αλλά και από τα εκτελεστικά δικαιώματα, τα οποία όσοι δεν στέρξαμε να είμαστε στον ιδιώτη επιχειρηματία εισπράκτορα των εκτελεστικών δικαιωμάτων μας τα χάνουμε σχεδόν από την αρχή της καριέρας μας. Όχι γιατί είμαστε κουτοί, αλλά για τους ίδιους λόγους που και ο Τσιτσάνης με το Σκαλκώτα και κάποιοι άλλοι, τα έχαναν και αυτοί, γιατί δεν δέχονταν να είναι πελάτες στον ιδιώτη εισπράκτορα των δικαιωμάτων τους.

Στη δεκαετία του 1980, μέσα από την ΕΜΣΕ, διέθεσα δέκα και πλέον χρόνια στον αγώνα, ώστε να πετύχουμε την αυτοδιαχείριση για όλους, άλλοτε ως μέλος της διοίκησης, άλλοτε ως αντιπρόεδρος ή γενικός γραμματέας του σωματίου μας και άλλοτε ως πρόεδρος της εισπρακτικής μας υπηρεσίας, που τότε προβάλαμε προς το κράτος ως παράδειγμα αυτοδιαχείρισης.

Είχα σχεδόν καθημερινή παρουσία και εργασία στα γραφεία μας χωρίς καμία αμοιβή. Διαχειρίστηκα τα δικαιώματα των πιστών συνθετών στην αυτοδιαχείριση χωρίς ποτέ να παραπονεθεί κάποιος συνάδελφος ότι τον αδίκησα. Γι αυτό και στις αρχερεσίες έπαιρνα, σχεδόν πάντα, τις περισσότερες ψήφους, προφανώς γιατί οι συνάδελφοί μου με εμπιστεύονταν. Έχει σημασία ότι τότε πριν την

προδοσία των επωνύμων, το ρεπερτόριο της ΕΜΣΕ ήταν πολλαπλάσιο από το σημερινό και τα ποσά που διαχειριζόμουν ως υπεύθυνος, τεράστια, χωρίς ποτέ ούτε μια δραχμή αμοιβή για την πολύχρονη υπηρεσία μου. Ούτε για τα έξοδα κίνησης, παράστασης και καθημερινού τρεχαλητού για τον ιερό σκοπό της αυτοδιαχείρισης για όλους.

Από όλα τα παραπάνω και τα όσα στη συνέχεια θα διαβάσετε είναι προφανές ότι είμαι μεταξύ εκείνων που γνωρίζουν το δράμα της ελληνικής μουσικής και προσωπικά δεν επιτρέπω στον εαυτό μου να σιωπά.

Έχω ένα όνειρο. Να γίνει πραγματικότητα και στην πατρίδα μου η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΣΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.

Επειδή τα ζητήματα στα οποία αναφέρομαι δεν είναι εύκολα, επειδή θέλω να τα κατανοήσουν όλοι και κυρίως, επειδή θέλω κάθε συνάδελφος να τα κατανοήσει, θα παρατηρήσετε πολλές φορές κάποιες επαναλήψεις ή αναφορές σε ένα θέμα με πολλούς τρόπους. Ως δάσκαλος εφαρμόζω τον κανόνα της επανάληψης.

Ας εφαρμοστεί λοιπόν η αυτοδιαχείριση για όλους και ύστερα είναι εύκολο να συνεννοηθούμε μεταξύ μας οι δικαιούχοι και οι χρήστες, για να επικρατήσει επιτέλους στην αγορά η ηρεμία, προς όφελος όλων.

Όσοι αγαπάμε την ελληνική μουσική, καλούμαστε τώρα να αποδείξουμε με έργα και όχι με λόγια, αυτό που πρέπει ο κάθε ένας μας να πράξει. Και αυτό που πρέπει τελικά να γίνει.

Στον χαμένο αγώνα της δεκαετίας του 1980, οι δημιουργοί που βρεθήκαμε στην πρώτη γραμμή είχαμε στην κορυφή της ατζέντας των διεκδικήσεών μας εκτός από την αυτοδιαχείριση για όλους στα ΠΔ και την θεσμοθέτηση των συγγενικών δικαιωμάτων των ερμηνευτών, φυσικά με αυτοδιαχείριση.

Μας στοίχισε τότε, γιατί κάποιοι από τους επώνυμους δημιουργούς που δεν ήθελαν να αλλάξει τίποτα, πάτησαν πάνω σε αυτό και το χρησιμοποίησαν ως αφορμή για να χτυπήσουν τον αγώνα μας να πετύχουμε την αυτοδιαχείριση για όλους.

Μας κατηγορήσαν, ότι κακώς έχουμε τέτοια διεκδίκηση για τους ερμηνευτές, που κατά τη γνώμη τους δεν έπρεπε να έχουν για τις ερμηνείες τους δικαιώματα.

Κάποιοι μάλιστα από τους επώνυμους, τους αποκαλούσαν δημοσίως απλούς συγκενείς των δημιουργών, με μόνο δικαίωμα το μεροκάματο για το παίξιμό τους.

Προσωπικά ήμουν ο μόνος που υποστήριζα ότι ο ερμηνευτής πρέπει να έχει Πνευματικό Δικαίωμα, διότι για τους αγράμματους συνθέτες, ο ερμηνευτής είναι αυτός που δίνει σχήμα και μορφή στο τραγούδι. Για τους γραμματισμένους συνθέτες, ο ερμηνευτής είναι αυτός που ζωντανεύει την παρτιτούρα του έργου, η οποία πριν την εκτέλεση μοιάζει με μια ρυμοτομημένη πόλη χωρίς ζωή, μια πόλη έρημη και βουβή, όπου τα σπίτια, οι νότες δηλαδή, είναι κλειστά και ανήλιαγα. Ο ερμηνευτής έρχεται ως ήλιος με τον ήχο που παράγει, να δώσει ζωή στην παρτιτούρα. Ανοίγει τα κλειστά σπίτια της παρτιτούρας, δηλαδή τις νότες. Και δημιουργεί μέσα σε αυτά, ηχητικά γεγονότα που δεν μπορεί επακριβώς να σηματοδοτήσει ο συνθέτης, αλλά ούτε και ο ίδιος ο ερμηνευτής να τα προνοήσει και πολλά από αυτά ούτε ο ίδιος να τα εξηγήσει πως δημιουργούνται.

Είναι η ιερή εκείνη στιγμή που ο ερμηνευτής αποκαλύπτει ένα μεγάλο αριθμό των μυστικών τού ρυθμού τού μουσικού έργου, πέρα από αυτόν που ο συνθέτης σημειώνει στην παρτιτούρα του. Του ρυθμού, που ως το σύνολο των ηχητικών γεγονότων ανά μονάδα χρόνου στο μουσικό έργο, αποτελεί το άλυτο μυστήριο της μουσικής. Αυτό το μυστήριο είναι που δημιουργεί και τη μαγεία της μουσικής ως αποτέλεσμα του ήχου που παράγει ο ερμηνευτής, ο οποίος όσο καλύτερος είναι, τόσο περισσότερα είναι τα μυστικά του ρυθμού που αποκαλύπτει. Και τόσο περισσότερο μεγαλώνει τη μαγεία της μουσικής. Για όλους τους παραπάνω λόγους υποστήριζα και υποστηρίζω, ότι ο ερμηνευτής δικαιούται για το ηχογράφημα του πνευματικό δικαίωμα.

Έτσι αν κάτι κερδίσαμε από εκείνο τον αγώνα, ήταν ότι στον κουτσονόμο 2121 του 1993 θεσμοθετήθηκαν τουλάχιστον τα συγγενικά δικαιώματα. Και μάλιστα με αυτοδιαχείριση για όλους τους ερμηνευτές, πράγμα που δεν έγινε για τα πνευματικά δικαιώματα, για τα οποία τώρα ξεκινάμε νέο αγώνα, ώστε να θεσμοθετηθεί και για μας η αυτοδιαχείριση για όλους.

Σε αυτόν τον αγώνα θέλουμε τώρα τους ερμηνευτές συμπαραστάτες μας. Και όχι να καθίσουν στην άκρη με ψευδοδικαιολογίες, της μορφής δεν ανακατευόμαστε στα εσωτερικά της αυτοδιαχείρισης. Φυσικά δεν θέλουμε να ανακατευτούν στην αυτοδιαχείριση των ΠΔ για τους λίγους.

Θέλουμε όμως να ανακατευτούν και να μας υποστηρίξουν στον νέο αγώνα μας για να πετύχουμε την αυτοδιαχείριση για όλους.

Να κάνουν δηλαδή τώρα και αυτοί με τη σειρά τους, εκείνο που κάναμε εμείς τότε που, ενώ δεν είχε λυθεί το δικό μας πρόβλημα των ΠΔ, προβάλαμε και τα συγγενικά δικαιώματα ως δεύτερο αίτημά μας.

Πρέπει να δράσουμε ενωμένοι και αποφασιστικά για να δημιουργήσουμε γεγονότα και αποτελέσματα θετικά, για τα οποία θα είμαστε στο μέλλον υπερήφανοι. Αν ο κάθε ένας κοιτάξει το μαγαζάκι του, η μουσική θα συνεχίσει να ζει στη σκλαβιά και οι αετονύχηδες των ΠΔ θα σπάνε πλάκα με δημιουργούς και ερμηνευτές, αλλά και τους χρήστες που θα συνεχίσουν να τους συμπεριφέρονται σαν τα σκυλιά στο ψόφιο.

Στο νέο αυτό αγώνα πρέπει να συμπαρταχτούν οι δημιουργοί και οι ερμηνευτές όλων των ειδών μουσικής, από τον απλό λαϊκό δημιουργό και ερμηνευτή, μέχρι το μεγαλύτερο μουσουργό και σολίστα της κλασικής μουσικής.

Παλεύουμε να απελευθερώσουμε, αλλά και να μεγιστοποιήσουμε τη δύναμη αυτοπροστασίας της μουσικής, που είναι τα χρήματα από τη διαχείριση των ΠΔ και των ΣΔ, στα χέρια των ίδιων των δικαιούχων δημιουργών και ερμηνευτών με το μικρότερο κόστος συλλογής και κατανομής, ώστε να ωφεληθούν τόσο οι δικαιούχοι όσο και οι χρήστες.

Σε αυτόν τον αγώνα επιβάλλεται να είμαστε όλοι μαζί.

Ας διδαχτούμε από το παρελθόν και ας προχωρήσουμε για ένα καλύτερο μέλλον.

Από σήμερα, κανείς δε θα δικαιούται να λέει, ότι ήμουν απών γιατί δεν ήξερε.

Τώρα ξέρουμε όλοι.

Τώρα θα δοκιμαστούμε όλοι για το πόσο αγαπάμε την Ελληνική μουσική, αλλά και την πατρίδα μας.

Κύριε βουλευτά,

συνήθως οι πραγματικές διαστάσεις των γεγονότων και των έργων μιας εποχής, αποκτούν τη σημασία τους, ύστερα από πολλές δεκαετίες.

Επιδρούν όμως καθοριστικά στο παρόν και στο άμεσο μέλλον ενός τόπου.

Η πρόβλεψη πολλές φορές σώζει και η σωστή προσέγγιση στην ώρα των εξελίξεων είναι ωφέλιμη για τον κάθε έναν ξεχωριστά και κυρίως για τις ηγεσίες, όταν είναι ταγμένες να κάνουν το καλύτερο.

Φυσικά δεν μπορεί να γίνει τίποτα χωρίς την ανάληψη πρωτοβουλιών και δράσης, για την υλοποίηση συγκεκριμένων προτάσεων, που προκύπτουν ως αποτέλεσμα συζητήσεων και προβληματισμών υψηλού επιπέδου. Όπως έγινε στη σχετική διημερίδα στο Μέγαρο μουσικής με πρωτοβουλία του Κ. Βύρωνα Φιδετζή, στην οποία ήμουν εισηγητής.

Το κείμενο της εισήγησής μου σε αυτή τη διημερίδα, αποτέλεσε τη βάση για το παρόν μανιφέστο στο τέλος του οποίου περιλαμβάνεται και η σχετική πρόταση δράσης.

Κύριε βουλευτά,

το λεγόμενο Έντεχνο Ελληνικό Τραγούδι (ΕΕΤ), με τον τρόπο που εφευρέθηκε, ορίστηκε και αξιοποιήθηκε, μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και ιδίως στην μεταπολίτευση, αποτέλεσε ισχυρή δύναμη που καθόρισε την πολιτιστική φυσιογνωμία της κοινωνίας μας. Και επηρέασε αποφασιστικά την κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή του λαού μας.

Η διαπίστωση αυτή είναι αυτονόητη, δεδομένου ότι οι διακεκριμένοι αυτής της μουσικής κίνησης, μαζί με τους επιγόνους τους, τους οποίους οι ίδιοι επέλεξαν και τους βοήθησαν να επιτύχουν, ενταγμένοι στο πολιτικό και κομματικό σύστημα, με πρόσβαση σε όλες τις εξουσίες, απέκτησαν τεράστια δύναμη.

Άσκησαν έτσι έντονη πολιτική και πολιτιστική αγωγή στους πολίτες και είχαν τη δύναμη να επιβάλουν στις εκάστοτε κυβερνήσεις, θέσεις που θα μπορούσαν να καθορίσουν τη μουσική κατάσταση της πατρίδας μας` θέσεις προς το καλό ή προς το κακό, σε όλο το εύρος της και σε όλα τα επίπεδα.

Το τι έπραξαν οι διαχειριστές του ΕΕΤ ως δημιουργοί, ως πολιτιστικοί, κοινωνικοί και πολιτικοί παράγοντες πρώτης γραμμής, ο κάθε ένας μας πρέπει το σκεφτεί κατά δύναμιν και κρίσιν.

Αυτό θα είναι χρήσιμο όχι μόνο για να αποδοθούν ευθύνες. Αλλά και για να πράξει ο καθείς από εδώ και πέρα τα δέοντα. Όστε να βελτιωθούν τα πράγματα στην τέχνη της μουσικής που αγαπάμε και υπηρετούμε.

Αυτό είναι επιτακτική ανάγκη. Η μουσική είναι ίσως η μοναδική τέχνη που έχει τεράστιες δικές της οικονομικές δυνάμεις αυτοπροστασίας, πράγμα που σημαίνει ότι αν γίνει σωστή διαχείριση και αξιοποίηση των πόρων, η μουσική στην πατρίδα μας μπορεί να προοδεύσει.

Δυστυχώς όμως η μουσική εγκλωβίστηκε και έπεσε στα χέρια εκείνων που την αντιμετώπισαν μόνο ως προϊόν εμπορίας, άγριας εκμετάλλευσης και μέσον γρήγορου πλουτισμού, χωρίς οι δημιουργοί και οι ερμηνευτές να έχουν λόγο και συμμετοχή στη διαχείριση και την αξιοποίηση των πόρων.

Η δική μου γνώμη θα φανεί από τα παρακάτω.

Πριν τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, ο όρος Έντεχνο Τραγούδι (ΕΤ) σε ολόκληρο τον πλανήτη, αφορούσε στο κομμάτι της μουσικής που περιλάμβανε τραγούδια μουσουργών οι οποίοι επιδίδονταν και σε αυτό το είδος λόγιας μουσικής.

Η τότε ελληνική αστική τάξη και κάθε μορφωμένος και καλλιεργημένος Έλληνας, ήξεραν τις έννοιες των βασικών μουσικών όρων, μεταξύ των οποίων και τον όρο Έντεχνη Μουσική (ΕΜ) και ΕΤ.

Όμως στον πόλεμο και τον εμφύλιο, η παλιά αστική τάξη σχεδόν καταστράφηκε. Στη θέση της ήρθε μια νέα αστική τάξη, που ήταν κομπραδόρική και μεταπρατική και ως εκ τούτου χαμηλότερου κατά πολύ πνευματικού επιπέδου.

Αποτελούνταν από νέους οικονομικούς παράγοντες που πλούτησαν στα χρόνια της ανωμαλίας και από κάποιους άλλους, οι οποίοι αμέσως μετά αξιοποίησαν τα νέα δεδομένα εξάρτησης του ελληνικού κράτους και άρχισαν να πλουτίζουν ταχύτατα.

Τα ετερόκλητα αυτά στοιχεία κολακεύονταν να θεωρούνται ως η νέα αστική τάξη της Ελλάδας. Αλλά με στάση ζωής και ηθικές αρχές ανάλογες με αυτές που εφάρμοσαν για να πλουτίσουν.

Με βάση τις παραπάνω «αρχές», αυτή η νέα και ερμαφρόδιτη αστική τάξη επέβαλε τη δική της κουλτούρα. Προφανώς «σαν τα μούτρα της», έλεγαν και λένε ακόμα και μέχρι σήμερα όσοι την απέρριπταν. Κύρια γνωρίσματα της ο άκρατος λαϊκισμός και το κραυγαλέο φολκλόρ. Όσες οικογένειες της παλιάς αστικής τάξης διασώθηκαν, εκτός κάποιων εξαιρέσεων, έμειναν στην άκρη και δεν συμμετείχαν στο νέο αυτό πολιτιστικό πανηγύρι.

Τα πολιτικά απομεινάρια του εμφύλιου σπαραγμού, αποδυναμωμένα καθώς ήταν και εκτεθειμένα στο λαό, που δίκαια τους απέδιδε ευθύνες, ότι τον οδήγησαν στην αιματοχυσία, βρήκαν στη νέα αστική τάξη οικονομική και πολιτική υποστήριξη.

Την αποδέχτηκαν και στην προσπάθειά τους να ισχυροποιήσουν και να διατηρήσουν τη θέση τους στην πολιτική σκηνή, αποδέχτηκαν και την κουλτούρα των χορηγών τους.

Προσαρμόστηκαν σε αυτήν τηρώντας κάποια προσχήματα και τη διαχειρίστηκαν προς ίδιον πολιτικό όφελος.

Μερικοί κράτησαν αποστάσεις, αλλά ήταν μια ισχνή μειοψηφία χωρίς αποτελεσματική δύναμη παρέμβασης. Κάποιοι από αυτούς χρησιμοποιήθηκαν κυρίως ως δύναμη εκτόνωσης, όταν ο λαός έφτανε στα όρια της έκρηξης.

Πρώτη κίνηση λαϊκισμού, που τελικά έγινε σύστημα, ήταν η επιλογή των συνεργατών τους και των συνοδοιπόρων τους, για τη δόμηση, σε κάθε περίπτωση, μιας ανεστραμμένης πυραμίδας ανικανότητας.

Ο καθένας διάλεγε για το παρακάτω επίπεδο, συνεργάτη ή συνοδοιπόρο, με κατώτερο πνευματικό επίπεδο, για να τον έχει του χεριού του.

Έτσι φτιάχτηκαν παντού σχεδόν οι γνωστές μας πυραμίδες ανικανότητας.

Στο επάνω επίπεδο φιγουράριζαν η ηγεσία και οι παράγοντες της κάθε μορφής εξουσίας με τους ημετέρους για να κινούν τα νήματα, χωρίς την αντίρρηση των από κάτω. Άλλοι από τους από κάτω έπαιζαν το ρόλο συνδέσμου με τις νέες δυνάμεις εξάρτησης του ελληνικού κράτους, άλλοι το ρόλο συνδέσμου με την νέα μεταπολεμική οικονομική τάξη και άλλοι με τα μάτια τους ανοιχτά στο λαό, ήταν ανά πάσα στιγμή έτοιμοι να αποκλείσουν, να καρφώσουν και να απειλήσουν, όποιον διατύπωνε διαφορετικές από τα αφεντικά τους απόψεις στην πολιτική και στον πολιτισμό. Έτοιμοι

ως τόσο να απομονώσουν τυχόν δον κιχώτες ή να προβοκάρουν κάθε αντίθετη συλλογική προοδευτική κίνηση.

Με αυτή τη μέθοδο στελέχωσης κομμάτων και δημόσιας διοίκησης, ο τελευταίος στην κορυφή της πυραμίδας που ακουμπούσε στην κοινωνία, ήταν προφανώς ακατάλληλος να προσελκύσει στη γειτονιά του τους καλύτερους, για να πλαισιώσουν, για παράδειγμα, τον πολιτικό φορέα που εκπροσωπούσε. Οι δε αντίστοιχοι στη δημόσια διοίκηση, που τοποθετούνταν στις κορυφές των ανεστραμμένων πυραμίδων ανικανότητας, ήταν προφανώς ακατάλληλοι να εξυπηρετήσουν τους πολίτες.

Έτσι οι κορυφές των ανεστραμμένων πυραμίδων ανικανότητας ξέσκιζαν συνεχώς τον ιστό της κοινωνίας και πλήγωναν τους άξιους πολίτες.

Τις πυραμίδες της ανικανότητας διέτρεχαν, από την κάτω κορυφή ως το επάνω επίπεδο, οι άνθρωποι της θεωρίας του ενδιαμέσου.

Ήταν και είναι αυτοί που σε κάθε νέα ηγεσία φτάνουν πρώτοι και ξεύδρωτοι, έτοιμοι να προσφέρουν κάθε υπηρεσία στους νέους κρατούντες. Χωρίς να είναι υποχρεωμένοι να δίνουν λογαριασμό στο πολιτικό φορέα απόν οποίο είχε προκύψει η κυβέρνηση, αφού δεν ήταν μέλη. Όταν η εξουσία που υπηρετούσαν έφθινε, πρώτοι άρχιζαν το βρισίδι, εναντίον δήθεν των ανίκανων που κυβερνάνε και άνοιγαν πανιά για τη νέα εξουσία που θα έρχονταν.

Έτσι οι αγωνιστές που θεωρούσαν ότι έπρεπε να είναι χρήσιμοι στο δήμο, (εκφράζοντας την άποψή τους για το καλύτερο της κοινωνίας), έτρωγαν πόρτα από τους οφατζίδες, αυτούς που στην αρχαιότητα τους χαρακτήριζαν αχρείους και δεν είχαν δημόσιο λόγο.

Κοντά στη λακόπλουτη οικονομική εξουσία, που καθόριζε τις εξελίξεις, προστέθηκε και εκείνη της θεωρίας του ενδιαμέσου, εξίσου αποτελεσματική και ζημιογόνα.

Το αποτέλεσμα ήταν να ισχυροποιηθεί ένας αριθμός ανίκανων πολιτικών, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, που δυστυχώς δεν μπόρεσε να αποβάλει να ξεπεράσει ή έστω να αδρανοποιήσει, η κοινωνία, το κράτος, αλλά και ο λαός που πάντα εύρισκαν τρόπο να τον παραπλανήσουν, να τον ξεγελάσουν.

Αυτοί οι πολιτικοί είναι που τελικά, μας οδήγησαν σε αλλεπάλληλες κρίσεις μεταξύ των οποίων και η σημερινή οικονομική και κυρίως πολιτισμική κρίση.

Η δικαιολογία ότι η σημερινή οικονομική κρίση είναι παγκόσμια και δεν θα μπορούσαμε να την αποφύγουμε δεν ευσταθεί.

Η κρίση είναι τεχνητή, προετοιμάζονταν αρκετά χρόνια πριν και ήταν γνωστή στους επαίοντες, αλλά οι πολιτικές ηγεσίες δεν έλαβαν τα κατάλληλα μέτρα, με πρώτο από όλα την ισχυροποίηση και ανάταξη της παραγωγικής μας βάσης.

Έτσι από ευημερούσα κοινωνία που ήμασταν πριν, γίναμε φτωχή και καταντήσαμε τώρα να διαχειριζόμαστε τη φτώχεια μας και τη δυστυχία μας, για να μη γίνει μεγαλύτερη.

Και μάλιστα κάποιοι πανηγυρίζουν γι αυτό, ενώ τα περισσότερα κράτη στη δική μας συνομοταξία διαχειρίζονται ακόμα την ευημερία τους, για να την συγκρατήσουν και να τη βελτιώσουν.

Η μουσική σε όλο αυτό το μεταπολεμικό πολιτικό και πολιτιστικό αλαλούμ βρέθηκε ανοχύρωτη και απροστάτευτη.

Χωρίς να μπορεί να ενεργοποιήσει ούτε καν τις δικές της ισχυρές δυνάμεις, η μουσική έγινε βορά στα χέρια των εμπόρων και κάποιων ανθρώπων της μουσικής (συνθετών και ερμηνευτών) που προσέφεραν και ενδεχομένως κάποιοι προσφέρουν και σήμερα τις υπηρεσίες τους με το αζημίωτο. Φυσικά σε βάρος κάποιων άλλων συναδέλφων τους που αδικήθηκαν ή έμειναν στην αφάνεια γιατί δεν δελεάστηκαν από την κατασκευασμένη δόξα και το χρήμα.

Μόνο η ποίηση στην αρχή ξέφυγε, επειδή η νέα αστική τάξη δεν την καταλάβαινε και επειδή για τους εμπόρους της τέχνης, δεν είχε οικονομικό ενδιαφέρον, οπότε αναπτύχτηκε ανενόχλητα και μάλιστα σε πολύ υψηλά επίπεδα.

Τη μουσική όμως και πολύ περισσότερο τη λαϊκή μουσική, την καταλάβαιναν περισσότερο τόσο η νέα αστική τάξη όσο και ο απλός λαός. Επιπλέον η μουσική συγκριτικά με τις άλλες τέχνες, απέδιδε τεράστια κέρδη στους εμπόρους με τη μικρότερη επένδυση.

Έτσι η μουσική και ιδίως η λαϊκή μουσική έγινε η περιζήτητη νύφη που την ξεπαρθένησαν πολλοί και πολλές φορές.

Οι νέα ερμαφρόδιτη αστική τάξη χρησιμοποίησε τη λαϊκή μουσική για να απολαμβάνει στα νυχτερινά κέντρα τη διασκέδαση, την εκτόνωση και την προβολή. Στην αρχή διάλεξαν τους ρεμπέτες συνθέτες και τραγουδιστές. Πολλοί από αυτούς ήταν ταλαντούχοι και εξέφραζαν με ωραία τραγούδια τα βάσανα και τους καημούς τους, στο περιθώριο της ζωής που ζούσαν.

Πολλοί από την νέα τάξη γνώριζαν πως αν δεν ήταν λακόπλουτοι, θα ήταν ενδεχομένως και αυτοί στο περιθώριο. Και έτσι έβλεπαν και άκουγαν τα άσματα του περιθωρίου και τους εκπροσώπους του, με πολύ συμπάθεια. Στη συνέχεια σιγά, σιγά, οι προικισμένοι συνθέτες του ρεμπέτικου ήταν πολύ αυθεντικοί και τα τραγούδια τους δεν προσφέρονταν για μεγάλο «τζέρτζελο», όπως λέγονταν τότε οι διασκεδάσεις των πλουσίων στα μπουζούκια. Έτσι προέκυψε το αρχοντορεμπέτικο.

Η νέα τάξη δημιουργούσε στις πίστες γεγονότα με βουνά τα πιάτα και το λουλουδικό, με λογαριασμούς τεράστιους, πράγματα που τα μέσα ενημέρωσης προέβαλαν με το αζημίωτο βέβαια, δείχνοντας φωτογραφίες των νεόπλουτων αγκαλιά με τους αγαπημένους τους τραγουδιστές.

Πολλές φορές τραγουδούσαν για μια έως δύο παρέες, μέχρι τα ξημερώματα τα αγαπημένα τραγούδια του γλετζέ λεφτά, που τώρα του άρεσε να πληρώνει για να ακούει περί φτωχολογιάς και εργατιάς, από την οποία, κυρίως, και ο ίδιος προερχόταν. Και τώρα, ως επιχειρηματίας την ξεζούμιζε, για να μπορεί άνετα να χρυσώνει τους ευνοημένους τραγουδιστές. Που και αυτοί με τη σειρά τους προκαλούσαν τα μέσα ενημέρωσης, αλλά και το λαό, με χλιδάτη ζωή και πολυτελή αυτοκίνητα, που τα άλλαζαν σαν τα πουκάμισα.

Οι λεγόμενες πολιτιστικές βιομηχανίες- δισκογραφικές εταιρείες έτριβαν τα χέρια τους. Άνοιξαν στη χώρα μας υποκαταστήματα σχεδόν όλες οι πολυεθνικές δισκογραφικές εταιρείες, που χωρίς κανέναν έλεγχο προέβαλαν ότι ήθελαν και όπως ήθελαν.

Τώρα το παιχνίδι παίζονταν στα μπουζούκια, τόσο από άποψη αισθητικής όσο και από άποψη εμπορίας.

Στο προσκήνιο του ελληνικού τραγουδιού, εκτός από τους ρεμπέτες άρχισαν να εμφανίζονται και μερικοί συνθέτες της νεότερης γενιάς, που αποδείχτηκαν οι διαμορφωτές του γνήσιου ελληνικού λαϊκού τραγουδιού. Κάποιοι από αυτούς, με περισσότερες μουσικές γνώσεις από εκείνες των ρεμπέτηδων του περιθωρίου, έγραφαν και αυτοί ωραία πρωτότυπα και πρότυπα τραγούδια.

Για το παίξιμο των τραγουδιών τους πρόσθεσαν στη ρεμπέτική κομπανία και μερικά νέα όργανα, τα οποία έδιναν στα τραγούδια φρεσκάδα και χάρη όπως π.χ. το πιάνο, ενώ οι εκτελέσεις τους και οι ηχογραφήσεις τους ήταν σε πολύ ανώτερο επίπεδο από εκείνο των ρεμπέτηδων.

Το περιεχόμενο των τραγουδιών τους, μέσα από ταλαντούχους τεχνίτες του στίχου εύρισκαν απήχηση σε ευρύτερες λαϊκές μάζες.

Πολλοί από αυτούς κράτησαν μια διακριτική στάση απέναντι στους ρεμπέτες και αργότερα απέναντι στους εκπροσώπους της λαίλαπας του ΕΕΤ.

Διατήρησαν δηλαδή κάποιες μικρές μεν, αλλά διακριτές αποστάσεις από τα δύο άκρα και διακριτή θέση στην κοινωνία, σχεδόν ως το τέλος της ζωής τους, με κορυφαίους τους Θεσσαλούς Τσιτσάνη, Καλδάρα, Δερβενιώτη, Βήρβο, Σαμολαδά και άλλους.

Τα διακεκριμένα τραγούδια των ρεμπέτηδων, σε συνδυασμό με εκείνα των Θεσσαλών λαϊκών συνθετών είχαν δημιουργήσει μια ενδιαφέρουσα δεξαμενή μουσικών ιδεών. Ήταν το νέο υλικό στην πλούσια δεξαμενή της δημοτικής και βυζαντινής μας παράδοσης.

Κάποιοι Έλληνες συνθέτες της λόγιας μουσικής, ήταν λογικό να αντλήσουν από αυτή τη δεξαμενή. Πράγματι πριν ακόμα τον πόλεμο, μερικοί συνθέτες άρχισαν να αξιοποιούν εκτός από τα μουσικά θέματα του δημοτικού μας τραγουδιού και κάποια θέματα του λαϊκού τραγουδιού.

Όμως ο Β΄ παγκόσμιος πόλεμος, ο εμφύλιος με τις γνωστές καταστρεπτικές συνέπειες, με χειρότερες την αποδυναμωμένη και εκτεθειμένη στα μάτια του λαού πολιτική ηγεσία, που ανέλαβε τις τύχες της χώρας και τη νέα αστική τάξη που επέβαλε τη δική της κουλτούρα, δημιούργησαν το κατάλληλο κλίμα για έναν νέο πόλεμο, τον μπουζουκοπόλεμο.

Έτσι δεν έμεινε χώρος να συνεχιστεί η προσπάθεια των συνθετών της λόγιας μουσικής για αξιοποίηση της πλούσιας ελληνικής μουσικής παράδοσης, που είχε ήδη ξεκινήσει πριν από τον πόλεμο. Μια προσπάθεια που παρατηρήθηκε σε πολλά άλλα κράτη, την οποία όχι μόνο δεν εγκατέλειψαν, αλλά την ενίσχυαν, με θεαματικά αποτελέσματα στη μουσική τους.

Όμως τώρα στο προσκήνιο ήρθαν και κάποιοι, που εμφανίζονταν και διαφημιζονταν ως συνθέτες λόγιας μουσικής, αλλά έδειχναν με συγκεκριμένες πράξεις και ενέργειες ιδιαίτερη εκτίμηση στην αξία της λαϊκής παράδοσης που δημιούργησαν οι προικισμένοι και ταλαντούχοι ρεμπέτες και ιδίως οι ταλαντούχοι καλλιτέχνες του νεότερου καλού λαϊκού τραγουδιού, στο οποίο πρωτοπόροι ήταν οι Θεσσαλοί που προανέφερα.

Στην αρχή έδωσαν την εντύπωση ότι θα ήθελαν να αξιοποιήσουν κάποιες από τις θαυμάσιες μουσικές ιδέες των λαϊκών δημιουργών. Αυτό αν συνέβαινε, θα ήταν πολύ καλό και ευεργετικό για την ελληνική μουσική.

Βέβαια ουσιαστική αξιοποίηση της λαϊκής μουσικής παράδοσης, δεν σημαίνει να υποβαθμίσουμε, να απαξιώσουμε ή να καταργήσουμε τους ταλαντούχους λαϊκούς συνθέτες που προηγήθηκαν, για να γράφουν οι επόμενοι παρόμοια μουσική και τραγούδια.

Η παράδοση λειτουργεί ως δροσιά και δίνει φρεσκάδα στα νέα έργα, όταν για τη σύνθεση αξιοποιούμε τις μουσικές ιδέες της, δημιουργικά αφομοιωμένες, όταν δηλαδή την αξιοποιούμε για τη σύνθεση πρότυπων έργων. Τότε μόνο η παράδοση προσδίδει στο έργο χάρη και λειτουργικότητα. Ενώ συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο, όταν την αντιγράφουμε.

Δημιουργική αφομοίωση της παράδοσής της πατρίδας τους ή της παράδοσης άλλων χωρών και περιοχών, έκαναν κάποιοι Έλληνες συνθέτες και πολλοί ξένοι οι οποίοι μας έδωσαν έργα θαυμαστά

και ξεχωριστά στην παγκόσμια μουσική φιλολογία, όπως ο Μπέλα Μπάρτοκ και ο Κόνταλι στην Ουγγαρία, ο Στραβίνσκι και ο Σοστακόβιτς στη Ρωσία και αλλού. Αλλά και στην πατρίδα μας ο Σκαλκώτας, ο Καλομοίρης, ο Κωνσταντινίδης και άλλοι παλιότερα αλλά και σήμερα.

Οι περισσότεροι όμως από τους Έλληνες συνθέτες, που έδειξαν με δημόσιες εκδηλώσεις τους την εκτίμησή τους στα έργα των ταλαντούχων λαϊκών συνθετών, δεν προχώρησαν ή δεν μπορούσαν να προχωρήσουν για να αξιοποιήσουν ουσιαστικά το κομμάτι αυτό της νέα μουσικής μας παράδοσης, με τη μέθοδο της δημιουργικής αφομοίωσης.

Έκαναν μόνο τραγούδια και μάλιστα παρόμοια με εκείνα των λαϊκών. Τα έπαιζαν με τα ίδια σχεδόν όργανα και με παρόμοιες ενορχηστρώσεις, προσθέτοντας και κάποια άλλα όργανα, που εκτιμούσαν ότι ο ήχος τους θα ήταν ευχάριστος στα αυτιά του απλού λαού. Αυτός ήταν ο κανόνας. Γράφτηκαν όμως και κάποια έργα σοβαρότερα, που εντυπωσίασαν το λαό, ως εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Έργα που όμως δεν προσδιορίζουν υψηλό επίπεδο μουσικής, και σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να μας αντιπροσωπεύουν σε παγκόσμιο επίπεδο.

Η εξέλιξη της ηχοληπτικής τέχνης, σε συνδυασμό και με τα νέα ηχητικά εφέ που η νέα τεχνολογία προσέφερε, έκαναν ακόμα περισσότερο εντυπωσιακά τα νέα τραγούδια, πολλά από τα οποία, πέρα από τις εντυπώσεις που προκαλούσαν, δεν είχαν στην πλειοψηφία τους κάποια ιδιαίτερη μουσική αξία. Κάποια είχαν πράγματι εμπνευσμένες μελωδίες, αλλά στα περισσότερα το συστατικό στοιχείο της σύνθεσης που είναι η ενορχήστρωση, δεν ήταν του συνθέτη, ή ήταν αποτέλεσμα συλλογικής εργασίας των μουσικών στο κλίμα που παραπάνω περιέγραψα. Όστε να μην είναι κάτι το πολύ διαφορετικό από τα σπουδαία έργα των εμπνευσμένων λαϊκών μας συνθετών που τώρα μπήκαν υπό την προστασία κάποιων που υποστήριζαν ότι ήξεραν περισσότερα μουσικά γράμματα από τους λαϊκούς.

Η μεγάλη όμως διαφορά του νέου αυτού τραγουδιού σε σχέση με εκείνο των λαϊκών συνθετών, ήταν ότι απέδιδαν στίχους ποιητών, η τέχνη των οποίων, όπως προανέφερα, είχε γλυτώσει από το μεταπολεμικό λαϊκισμό.

Φυσικό επακόλουθο, ο κόσμος να εκτιμήσει τους όμορφους στίχους των ποιητών, όταν μάλιστα οι μελωδίες ήταν ενδιαφέρουσες. Και κάποιες, πρωτότυπες για τα ελληνικά δεδομένα, ήταν και θαυμαστές.

Ο γνώριμος ήχος των οργάνων της λαϊκής ορχήστρας που χρησιμοποιούνταν έκανε ακόμα ποιο ελκυστικά τα νέα τραγούδια.

Έχουμε δεκάδες παραδείγματα συνθετών αυτής της εποχής που έγραψαν ακόμα και ζεϊμπέκικα τραγούδια, που στην ώρα τους διακρίθηκαν όσο και εκείνα των ταλαντούχων λαϊκών.

Μετά τα πρώτα επιτυχημένα τραγούδια, σε στίχους γνωστών ποιητών, όλοι οι ποιητές προσδοκούσαν μελοποίηση των ποιημάτων τους. Έτσι ποιητικά αριστουργήματα μελοποιήθηκαν και διαδόθηκαν στον απλό λαό.

Άκουγε τώρα και ο απλός λαός την υψηλή τέχνη της ποίησης, μέσω του νέου τραγουδιού. Άλλοι σκάρωναν διάφορες μελωδίες και τις έντυναν με στίχους κάποιοι ικανότατοι τεχνίτες του ποιητικού λόγου.

Στην ουσία δεν επρόκειτο για μελοποίηση στίχων ποιήματος, αλλά λογοποίηση μελωδιών, αν και στην ετικέτα του δίσκου ή των δημοσιευμάτων στον τύπο αναφέρονταν το βαρύγδουπο ...σε ποίηση τάδε ποιητή.

Ο συνειρμός ότι σίχοι υψηλής ποιητικής τέχνης, δεν μπορούσαν να χωρέσουν, παρά μόνο σε αναλόγου ύψους μουσικής τέχνης φαίνονταν προφανής.

Αυτό το τραγούδι ήταν τώρα εύκολο να ντυθεί με έναν ποιοτικό μανδύα, μέσω ενός μουσικού όρου που φαίνονταν ότι ήταν ευφυής εφεύρεση, για να το ξεχωρίσει από το παλιό λαϊκό τραγούδι και έτσι κάποιοι σκέφτηκαν τον όρο, Έντεχνο Ελληνικό Τραγούδι (ΕΕΤ).

Οι προοδευτικοί πολίτες που διψούσαν να εκφραστούν, ύστερα και από την ήττα στον εμφύλιο, έκαναν πολλά από αυτά τα τραγούδια σημαία τους, καθώς τα περισσότερα είχαν αριστερό ιδεολογικό πρόσημο.

Τα αριστερά προοδευτικά κόμματα εκφράζονταν σχεδόν στο σύνολό τους με αυτά τα τραγούδια. Και οι συνθέτες του ΕΕΤ δοξάζονταν και προβάλλονταν σκανδαλωδώς.

Οι πρωτοκλασάτοι του έντεχνου δεν τα προλάβαιναν όλα. Για αυτό με συγκεκριμένες εκδηλώσεις, διαγωνισμούς και συστάσεις στις εταιρείες δίσκων επέλεξαν και κάποιους που τους όρισαν ως επιγόνους. Ήταν τα «βαφτιστήρια τους», τα οποία με τέτοια προίκα αναδείχτηκαν τάχιστα, αλλά μέχρι εκεί που δεν θα απειλούνταν οι πρωτοκλασάτοι.

Ένας μεγάλος αριθμός τραγουδιών είχαν ιδεολογικοπολιτικό περιεχόμενο για να εκφράζουν τους αριστερής ιδεολογίας πολίτες.

Κάποια από αυτά τα τραγούδια, άφηναν την εντύπωση για συνειρμούς της μορφής, «χάσαμε τον πόλεμο με τα όπλα, θα κερδίσουμε με τον πολιτισμό». Με τραγούδια δηλαδή που εξέφραζαν και προέβαλαν πολιτικές ιδεολογίες και όχι τα προβλήματα του λαού.

Αυτό θα είχε κάποια έννοια, αν επιχειρούνταν με μουσικά έργα τέχνης και όχι τραγούδια βασισμένα στο κραυγαλέο φολκλόρ και τον άκρατο λαϊκισμό, στοιχεία που δίνουν δυνατότητες πρόσκαιρων εντυπώσεων και μόνο.

Από την άλλη μεριά, κάποιοι από τους συντηρητικούς πολίτες, οι γνωστοί υπερπατριώτες, επέμεναν στις παλιές συνταγές της μορφής του αετού ο γιος και άλλα παρόμοια.

Τα κοινώς αποδεκτά τραγούδια, ήταν συνήθως εκείνα με ψυχοσωματικές αναφορές, ερωτικές ιστορίες, φυσιολατρικές εικόνες και γενικότερα τραγούδια της διασκέδασης, από τα οποία έχει ανάγκη ο λαός. Αλλά δυστυχώς, ακόμα και τα ωραιότερα από αυτά, αδικούνταν ή υποβαθμίζονταν, ανάμεσα στις συμπληγάδες που δημιουργούσαν τα τραγούδια της ιδεολογικοπολιτικής αντυπαράθεσης.

Έτσι για πολλά χρόνια ακόμα και το δημοτικό τραγούδι είχε παραγκωνιστεί. Στα ραδιόφωνα παίζονταν σπάνια. Όσοι το άκουγαν χαρακτηρίζονταν το λιγότερο αναχρονιστικοί. Ευτυχώς σιγά, σιγά οι πολιτιστικοί σύλλογοι, που ξεφύτρωναν σαν τα μανιτάρια, σε συνεργασία με την τοπική αυτοδιοίκηση, πήραν στα χέρια τους την υπόθεση της παράδοσης και την προέβαλαν με πληθώρα εκδηλώσεων.

Σημείο καμπής για τη δημοτική μουσική μας παράδοση αποτέλεσε και η σύσταση των μουσικών γυμνασίων και λυκείων Ελλάδας, στα οποία μπήκαν μαθήματα παραδοσιακού τραγουδιού και παραδοσιακών οργάνων. Δάσκαλοι και καθηγητές στα δημοτικά σχολεία, τα γυμνάσια και τα λύκεια, από δική τους πρωτοβουλία στο πλαίσιο εορταστικών εκδηλώσεων, αξιοποίησαν τόσο το δημοτικό τραγούδι όσο και τα καλύτερα του λαϊκού τραγουδιού.

Μεγάλο μέρος της νεολαίας εξοικειώνονταν μέρα με την μέρα με το καλό δημοτικό και λαϊκό τραγούδι, ενώ από τα σχολεία βγήκαν εκατοντάδες σπουδαίοι μουσικοί, που υπηρετούν σωστά τη δημοτική μας παράδοση.

Τραγούδια όμως που αναδείκνυαν κοινωνικά προβλήματα και ένωναν το λαό στον κοινό αγώνα για πρόοδο, ανεξαρτήτως πολιτικών πεποιθήσεων, τα έτρωγε το μαύρο σκοτάδι, μαζί και τους συνθέτες τους. Αν κάποιοι από αυτούς τους συνθέτες έβρισκαν αφύλαχτες διόδους και περνούσαν τα έργα τους, έρχονταν κάποιοι εντεταλμένοι γνωστών κέντρων και έριχναν τις σωστές δόσεις κατασυκοφάντησης. Παρ' όλα αυτά, προς απογοήτευση κάποιων, πολλά από αυτά τα τραγούδια, πήγαν από στόμα σε στόμα στο λαό, από τη μια άκρη της Ελλάδας ως την άλλη και αξιοποιήθηκαν κυρίως στους κοινωνικούς αγώνες για πρόοδο.

Στην ηγεσία του ΕΕΤ εγκλωβίστηκαν δυστυχώς και μουσικοί με ακαδημαϊκή μόρφωση, για να αντλήσουν δύναμη, εύνοια και αναγνώριση μέσα από τις προσβάσεις των ανθρώπων του ΕΕΤ στις πολιτικές ηγεσίες των κομμάτων, τα οποία διέτρεχαν με τη μεγαλύτερη ευκολία, από τη μια άκρη του πολιτικού φάσματος μέχρι την άλλη.

Μερικοί από αυτούς ενσάρκωναν τον ορισμό του πολίτη της θεωρίας του ενδιαμέσου. Είναι αυτοί που επωφελήθηκαν από όλα τα κόμματα στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Αρκετοί που εκμεταλλεύτηκαν το αριστερό κίνημα στην Ελλάδα και αξιοποίησαν τις διασυνδέσεις του με τα αντίστοιχα κινήματα όπου γης, για την παρουσία τους εκεί και την προβολή των έργων τους, διάβηκαν το Ρουβίκωνα και προς τα δεξιά. Τελικά κάποιοι σάρωσαν όλο το πολιτικό φάσμα των κομμάτων και κυρίως των κομμάτων εξουσίας και επωφελήθηκαν τα μέγιστα. Αραιά και που έκαναν και το σχετικό αριστερό λίφτιγκ και ξανά ξεκινούσαν για νέες δόξες και νέες κονόμες. Και ο μεταπολεμικός λαϊκισμός εφαρμόζονταν, σε όλες του τις εκφάνσεις και στη μουσική.

Η κάθε οικογένεια εύχονταν να αναδείξει τραγουδιστή ή συνθέτη ή στιχουργό ή έστω και ποιητή, αν τα κατάφερνε το ποίημά του να γίνει ΕΕΤ.

Πολλοί νέοι μουσικοί με ελάχιστες γνώσεις στη μουσική παρακαλούσαν για μια καλή κουβέντα από τους πρωτοκλασάτους. Και αν τα κατάφερναν επιχειρούσαν κατευθείαν τη μελοποίηση ποιημάτων μεγάλης έκτασης και πολλά άλλα μικρότερα.

Ήταν συνήθως τραγούδια στη σειρά που κάποιοι τα υπέγραφαν ως συνθέτες και ενορχηστρωτές, ενώ συνήθως τα ενορχήστρωναν άλλοι, ή τα ενορχήστρωναν παρέα με φίλους μουσικούς ή καλοπληρωμένους μουσικούς ή υποχρεωμένους μουσικούς. Κάποιοι που ήξεραν τη δουλειά τους, συνήθως δεν είχαν ευοίωνο μέλλον.

Έτσι τα περισσότερα τραγούδια και «έργα» του ΕΕΤ, παρουσιάστηκαν στο πλαίσιο της «δημιουργικής ενορχήστρωσης», δηλαδή όλοι μαζί. Έναν όρο τον οποίο σοφίστηκαν οι μουσικοί που έπαιζαν στα τραγούδια και έτσι απαντούσαν, όταν οι άλλοι τους ρωτούσαν ποιος έκανε την ενορχήστρωση.

Είδαμε πολλές φορές συνθέτες του ΕΕΤ να διευθύνουν μαινόμενοι μια ορχήστρα τεσσάρων οργάνων, σηματοδύοντας το έκπληκτο μπουζουξή με τη μπαγκέτα στα μάτια, για ένα τραγούδι που είχε παίξει χιλιάδες φορές. Ο μπουζουξής προσέχοντας το μαέστρο μάλλον έδειχνε τη απορία του για τον μαινόμενο μαέστρο ενώ από κάτω το πλήθος να ωρύεται.

Τότε οι μεγάλες δόξες, το πολύ χρήμα, οι μεγάλες πολιτικές διασυνδέσεις των συνθετών του ΕΕΤ, οδήγησαν μερικούς από αυτούς και σε κάποιες ακόμα ακρότητες, ρίχνοντας στη αγορά νέους όρους που εντυπωσίαζαν τον απλό λαό, και συνέτειναν στην παραπέρα σύγχυση.

Η εφαρμογή της πυραμίδας ανικανότητας εφαρμόστηκε δυστυχώς και στη στελέχωση της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου. Κραυγαλέα περίπτωση κάποιοι παραγωγοί μουσικών εκπομπών οι οποίοι δεν είχαν καμία σχέση με τη μουσική.

Τους τοποθετούσαν για να αραδιάζουν μεγαλοστομίες και χαρακτηρισμούς για τα τραγούδια του έντεχνου, που προκαλούν το γέλιο στους γνωρίζοντες, αλλά το θαυμασμό στην πλειοψηφία του λαού, διότι οι περισσότεροι πολίτες, δεν διανοούνταν να πιστέψουν ότι αυτά τα λόγια, δεν τα έλεγαν κάποιοι γνώστες της μουσικής, αλλά μουσικά αγράμματοι άνθρωποι, που είχαν απλώς την ευχέρεια εκφοράς κενού λόγου και το θράσος να τον διατυπώνουν. Εξαιρέσεις υπήρξαν, κυρίως μουσικοί παραγωγοί σε εκπομπές λόγιας μουσικής. Επίσης κάποιοι παραγωγοί, από την πολύχρονη τριβή με τη μουσική, ξεχώρισαν και προσέφεραν πράγματι το κατά δύναμιν.

Ο αμερόληπτος όμως κριτής, οφείλει να αναγνωρίσει ότι στο χώρο του λεγόμενου ΕΕΤ, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, γράφτηκαν εκείνη την εποχή και ωραία τραγούδια, που ο λαός τα χάρηκε, και τα τίμησε μαζί με τους συνθέτες τους. Και μάλιστα με το παραπάνω.

Ο λαός ποτέ δεν αρνείται να τιμά, να αναγνωρίζει και να ανταμοίβει τον οποιοδήποτε καλλιτέχνη για αυτό που πραγματικά είναι. Όμως κάποια μέσα προβολής με την ανοχή, τη συνέργεια και πολλές φορές την απαίτηση κάποιων ιδιόμορφων καλλιτεχνών με άκρατη φιλοδοξία, παρασύρουν το λαό να δεχτεί έναν καλλιτέχνη, όχι γι αυτό που είναι, αλλά γι αυτό που κάποιοι θέλουν να φαίνεται πραγματικά.

Στις περιπτώσεις αυτές, η κριτική χρησιμοποιείται ως φιλοσοφία, η οποία ως γνωστόν δεν έχει καμία δουλειά να κάνει, ή μάλλον στα χέρια των επιτήδιων, γίνεται εργαλείο για να βάζουν τον καλλιτέχνη σε κάποιο σύννεφο καβάλα, ώστε ο λαός να τον βλέπει και να ζαλίζεται. Έτσι πολλές φορές η κριτική, με τον τρόπο αυτό, καθίσταται η πλέον αμαρτωλή επιστήμη και τότε αυτοί που τη δέχονται εξαπατούν το λαό καθώς πολλοί πολλοί κριτικοί, δίνουν την εντύπωση ότι στέκονται πάνω από τα έργα, όπως οι κρεατόμυγες στα κόκκαλα, όπως εύστοχα γράφει ο Τσιφόρος.

Αντίθετα όταν η κριτική χρησιμοποιείται ως επιστήμη προσεγγίζει το καλλιτεχνικό μέγεθος και φέρνει τον καλλιτέχνη κοντά στο λαό, για να τον μετρήσει, να τον χαρεί και να τον τιμήσει γι αυτό που είναι. Προφανώς όσοι καλλιτέχνες αυτό το αρνούνται συμβάλουν στη σύγχυση.

Ενδιαφέρον θα είχε επίσης και ο προβληματισμός γύρω από το θέμα, αν η μελοποίηση ωφελεί ή ζημιώνει την ποίηση. Οι απόψεις διίστανται.

Η δική μου γνώμη είναι ότι όταν μελοποιείται η ποίηση, υφίσταται μόνο ζημιά. Και το ζητούμενο είναι αν η ζημιά αυτή είναι μικρή ή μεγάλη.

Αυτά ήταν όλα και όλα τα καλά αποτελέσματα της θριαμβευτικής πορείας του ΕΕΤ.

Φτάνουν όμως αυτά για να αποφανθούμε ότι η επιρροή του ΕΕΤ ήταν θετική στην Ελληνική μουσική της μεταπολεμικής περιόδου; Δυστυχώς η απάντηση είναι αρνητική.

Το ΕΕΤ δεν επηρέασε θετικά την ελληνική μουσική στο σύνολό της διότι:.

- α) Δεν άφησε καθόλου ζωτικό χώρο σε κανένα άλλο είδος μουσικής.
- β) Δημιούργησε σύγχυση, η οποία πιστεύω ότι θα μείνει αξεδιάλυτη, για πολλές ακόμα δεκαετίες.
- γ) Δεν άφησε ή δεν ευνόησε τη δημιουργία και λειτουργία ιδρυμάτων ανώτατης μουσικής εκπαίδευσης, γιατί εκτός των άλλων οι συντριπτική πλειοψηφία των πρωτοκλασάτων του ΕΕΤ, δεν είχαν ούτε τα τυπικά προσόντα για να καλύψουν οι ίδιοι τις ακαδημαϊκές θέσεις σε αυτά.

δ)Άφησε να εννοηθεί ότι με τις λιγότερες μουσικές γνώσεις και το μικρότερο κόπο, κάποιος μπορεί να γίνει συνθέτης και μάλιστα του ΕΕΤ, αφού ο παραπλανητικός αυτός όρος παραπέμπει στην έντεχνη μουσική με τη γνωστή έννοια του όρου, όπου φυσικά δεν χωράνε παρερμηνείες.

Εν τω μεταξύ στους νέους που ήθελαν να σπουδάσουν έστω και σε αυτή την αδιαβάθμητη μουσική παιδεία της πατρίδα μας, δημιουργήθηκε η εντύπωση ότι οι πολλές μουσικές γνώσεις δεν χρειάζονται για να γίνει κανείς επιτυχημένος συνθέτης του ΕΕΤ.

Αρκεί η εξυπνάδα, η ατσιδασύνη, η ομολογημένη ευαισθησία, οι διασυνδέσεις στο κράτος και τους πολιτικούς, για την πρόσβαση στο δημόσιο χρήμα, η σωστή επιλογή των ποιημάτων, η σωστή επιλογή των μουσικών που θα έδιναν σχήμα και μορφή στις μελωδίες που θα ανακάλυπτε ο φερόμενος συνθέτης. Και πάνω από όλα, αρκεί το ταλέντο για να βρίσκει κανείς ή να ανακαλύπτει μελωδίες πιασάρικες, κατά τα πρότυπα που είχαν είδη δημιουργήσει οι πρωτοκλασάτοι του είδους, μερικοί εκ των οποίων είχαν λίγο έως πολύ, κάποιες μουσικές γνώσεις και φυσικά ταλέντο.

Αν ο φερόμενος συνθέτης, με τα παραπάνω προσόντα, κατόρθωνε να κάνει τον πρώτο του δίσκο σε ποίηση τάδε, μπορούσε να προοδεύσει, ακόμα και αν ήταν τεμπέλης, καθώς η τεμπελιά πολλές φορές είχε προβληθεί ως προτέρημα του διανοούμενου πλέον συνθέτη. Μπορούσε δηλαδή κάποιος εύκολα να γίνει συνθέτης του ΕΕΤ και να περνιέται στον κόσμο ως τέτοιος σε παραπάνω μάλιστα επίπεδο από εκείνο των λαϊκών. Πολλές φορές αφήνονταν να εννοηθεί ότι κάποιοι είναι σε παραπάνω επίπεδο ακόμα και από τα τρανταχτά ονόματα συνθετών της κλασικής μουσικής που έγραψαν με τα έργα τους την ιστορία της, σε παγκόσμιο επίπεδο.

Πολλοί γονείς, απλοί άνθρωποι, με ρωτούσαν αν πρέπει να αφήσουν το παιδί τους να γίνει συνθέτης και φυσικά εννοούσαν, να γίνει κάτι ανάλογο με τους επώνυμους του ΕΕΤ. Τους απαντούσα να σεβαστούν τη θέληση του παιδιού τους, αλλά και προτρέψουν να σπουδάσει μουσική.

Άκουσα κάποιες φορές τη διαπίστωση: «δηλαδή τι θέλει να γίνει το παιδί μου; να γίνει Μπετόβεν; Σιγά μη γίνει και Μπακαλάκος (δανείζομαι το δικό μου όνομα και σεις βάλτε στη θέση του όποιο θέλετε).

Η σύγχυση στη μουσική έχει πολλές και αρνητικές συνέπειες. Γι αυτό πρέπει να τιμούμε και να αναγνωρίζουμε το δημιουργό γι αυτό που είναι στην πραγματικότητα και όχι γι αυτό που μυθοπλαστικά πλασάρεται από τον ίδιο ή από εκείνους που τον εκμεταλλεύονται. Έτσι ζημιώνει και ο ίδιος αλλά και το έργο του.

Ο λαός όταν ακούει ένα ωραίο λαϊκό τραγούδι το απολαμβάνει και θαυμάζει το συνθέτη, όπως θαυμάζει και έναν ταλαντούχο οδηγό ποδηλάτη που πηγαίνει το ποδήλατό του στη ράγα του τρένου και δεν πέφτει.

Αν όμως αυτός επειδή είναι καλός οδηγός ποδηλάτου πάει ή τον βάλουν να οδηγήσει και ένα μπόιγκ, κανείς δεν θα διανοηθεί να μπει μέσα για να τον απογειώσει ο καλός οδηγός ποδηλάτου που ζήλεψε και τη δόξα του πιλότου.

Στο αεροπλάνο όμως της μουσικής, επειδή δεν υπάρχει πτώση και άμεσες συνέπειες, δηλαδή θύματα τραυματίες και άλλα, όποιος θέλει πετάει όποτε θέλει και παίρνει μαζί του και όσο κόσμο μπορεί να προσελκύσει.

Δυστυχώς η σύγχυση στη μουσική και σε κάθε τέχνη προκαλεί ψυχικούς τραυματισμούς, με αρνητικές συνέπειες τεραστίων διαστάσεων στο πολιτισμό ενός τόπου και την κουλτούρα του λαού γενικότερα.

Βέβαια τους λαϊκούς συνθέτες αυτά δεν τους ενδιέφεραν, γιατί έτσι κι αλλιώς δεν είχαν να κρύψουν τίποτα, δεν παραπλανούσαν κανέναν και δεν εξαπατούσαν κανέναν.

Έτσι ο Τσιτσάνης με την παρέα του, που παρακολουθούσαν έκπληκτοι τα τεκταινόμενα στο ελληνικό τραγούδι, συνέχισαν να παίζουν το μπουζουκάκι τους, γράφοντας και σε αυτήν την εποχή ωραία τραγούδια, μη δίνοντας σημασία στα άχυρα, όπως έλεγε με κάποια υπερβολή ο ίδιος ο βάρδος για πολλά από τα τραγούδια του ΕΕΤ.

Εξάλλου αυτός και η παρέα του, όλη τη νύχτα έπαιζαν στα κέντρα τους και την ημέρα, αφού χόρταιναν τον ύπνο, ξαναέπιαναν το μπουζουκάκι τους για να συνθέσουν νέα τραγούδια, περνούσαν τα απογεύματα παρέα με τον απλό κόσμο στο καφενείο των μουσικών ή της γειτονιάς τους, μέχρι να ξαναπάνε το βράδυ στη δουλειά.

Πολλά από τα τραγούδια του ΕΕΤ, ακόμα και μερικά πολύ γνωστά, ο Τσιτσάνης δεν τα άκουσε ποτέ. Μάλιστα, κάποιο βράδυ ο Τσιτσάνης σε κουβέντα που είχαμε μετά το πρόγραμμα στο «Χάραμα», είπε χαρακτηριστικά: «Μη εμάς» και κούνησε το κεφάλι του. «Άμα βγάλεις από το ελληνικό τραγούδι εμάς τ' Θεσσαλοί θα μείνουν άχυρα. Με το «εμάς» έδειχνε ότι συμπεριελάμβανε και εμένα μέσα ως Θεσσαλό, αλλά μάλλον από αβροφροσύνη, καθώς το πιθανότερο είναι ότι μέχρι τότε δεν θα είχε ακούσει κανένα δικό μου τραγούδι, καθώς δεν παίζονταν στα νυχτερινά κέντρα, αλλά σε συναυλίες, διαδηλώσεις και διάφορες άλλες κοινωνικές εκδηλώσεις.

Με τον όρο Έντεχνος Συνθέτης (ΕΣ), ο συνθέτης του ΕΕΤ προσδιορίζονταν ότι κάνει σπουδαίο έργο, ότι κάνει μουσική υψηλής τέχνης, ότι δηλαδή είναι έντεχνος, ενώ ο Τσιτσάνης π.χ είναι μη έντεχνος δηλαδή, άτεχνος. Τα ίδια αφήνονταν να εννοηθούν και για κάποιους πραγματικά μορφωμένους μουσικά συνθέτες, που επέμεναν να συνθέτουν και τραγούδια, πραγματικά μουσικά έργα τέχνης. Αυτούς τους φόρτωναν τη ρετσινιά ότι είναι του ελαφρού τραγουδιού και έτσι τους αδρανοποιούσαν ή τους περιθωριοποιούσαν.

Τρανταχτό παράδειγμα ο σπουδαίος **Κωνσταντινίδης**, ο οποίος αφού είδε και απόειδε πήρε των ομματιών του για την Καλαμάτα, όπου έπιασε παγκάκι κοντά στο λιμάνι για να περνάει τα απογεύματα του, εγκαταλείποντας το τραγούδι, επειδή όπως είχε δηλώσει, δεν υπάρχει πλέον καθόλου χώρος, για συνθέτες σαν τον εαυτό του, παρά μόνο για τους συνθέτες του λεγόμενου ΕΕΤ.

Μπορεί κανείς να σκεφτεί την πίκρα που προκαλούν αυτές οι καταστάσεις, όταν μάλιστα κάποιοι, όπως ο **Κωνσταντινίδης**, όχι μόνο δεν συμπεριφέρθηκαν άσχημα στους φουριόζους του ΕΕΤ, αλλά επιπλέον πολλούς τους υποστήριξαν, καθώς πολλά από τα τραγούδια τους, τα έπαιζε στο ραδιόφωνο όταν δούλευε σε αυτό.

Έτσι το ΕΕΤ έγινε αιτία να δημιουργηθεί μεγάλη σύγχυση στο λαό για τα ζητήματα που αφορούσαν στη μουσική, ενώ γενικότερα η τέχνη της μουσικής, όπως εξελίσσονταν μέχρι τότε σε παγκόσμιο επίπεδο, κατασκευοφαντήθηκε.

Φοιτητής ακόμα βρέθηκα σε μια διάλεξη του Ξενάκη σε αμφιθέατρο και πήγα νωρίς για να πιάσω καλή θέση λογαριάζοντας ότι μπροστά θα κάθονταν οι συνθέτες που ήταν οι μεγάλες φίρμες της εποχής, μια και θα μιλούσε ένας διάσημος, αν μη τι άλλο ερευνητής της μουσικής όπως ο Γιάννης Ξενάκης. Δεν είδα κανέναν.

Από ότι όμως φάνηκε, οι φοιτητές, μια χαρά συνεννοηθήκαμε με τον Ξενάκη. Κατανοήσαμε όσα μας είπε, συμμετείχαμε δημιουργικά και χαρήκαμε τη διάλεξη. Ερμήνευσα σωστά την απουσία των επωνύμων, όταν τις επόμενες μέρες διάβασα δημοσιεύματα ότι η μουσική του Ξενάκη δεν έχει ενδιαφέρον και διάφορες άλλες φαιδρότητες. Επίσης σε πολλά δημοσιεύματα, μουσικές έννοιες, αλλοιώνονταν, παραφράζονταν, διαστρεβλώνονταν, και παραχαράσσονταν, έτσι που να συμβάλουν

στη δόξα του ΕΕΤ και των δημιουργών του. Έτσι ο ωκεανός της μουσικής περιορίστηκε σε μια λιμνούλα με λιγοστό νερό και αυτό πολλές φορές θολό, που ήταν το ΕΕΤ.

Η σύγχρονη και η παλιότερη λόγια ελληνική μουσική, αλλά και η κλασική μουσική γενικότερα, δεν προβάλλονταν και δεν παίζονταν, παρά μόνο για τους λίγους, εκ των οποίων οι περισσότεροι ως εθισμένοι στα γνωστά ακούσματα, από τα ίδια και τα ίδια γνωστά αριστουργήματα της δυτικής μουσικής τέχνης που παίζονταν και ξαναπαίζονταν, είχαν χάσει πολλά από τα μουσικά ανακλαστικά τους, για να απαιτήσουν την παρουσίασης και νέων ελληνικών έργων.

Σε αυτό το περιβάλλον κατάντησε να είναι σπάνια είδηση, η παρουσίαση κάποιου ελληνικού έργου και ακόμα σπανιότερη κάποια πρώτη εκτέλεση, είτε παλιού είτε νέου ελληνικού έργου.

Μόνο τη βδομάδα πριν το Πάσχα παίζονταν κλασική μουσική κάθε μέρα, κάθε ώρα σε όλα τα ραδιόφωνα, με την ευκαιρία των παθών του Χριστού για μια βδομάδα και των παθών της μουσικής ολοχρονίς.

Εδώ θα ήθελα να κάνω μια παρένθεση για να δείξω ότι υπήρχαν και υπάρχουν μεγάλες δημιουργικές μουσικές δυνάμεις στην πατρίδα μας που πρέπει να αναδείξουμε περεταίρω. Αυτό φάνηκε, μεταξύ των άλλων και από το ενθουσιασμό και τη διάθεση με την οποία οι νέοι Έλληνες συνθέτες αξιοποίησαν το Πανελλήνιο Φεστιβάλ Μουσικής Δωματίου (ΠΦΜΔ), που διοργάνωνε επί επτά συνεχή έτη η Ένωση Φίλων της Ελληνικής Λόγιας Μουσικής, (ΕΦΤΕΛΜ) από το 2003 και ύστερα.

Γράφτηκαν για το Φεστιβάλ 300 έργα, επιλέχτηκαν και εκτελέστηκαν συνολικά ογδόντα με μουσικά σύνολα υψηλού επιπέδου χωρίς οι συνθέτες να επιβαρυνθούν ούτε ένα ευρώ, τόσο για τη συμμετοχή τους όσο και για την εκτέλεση των έργων τους. Βραβεύτηκαν 20 νέοι συνθέτες, πολλοί από τους οποίους σαρώνουν τα βραβεία σε διεθνείς διαγωνισμούς, μέχρι και σήμερα και θα αποτελέσουν το λαμπρό μέλλον της ελληνικής μουσικής.

Για να γίνει όμως αυτό πρέπει να διαλυθεί η μουσική θολούρα και κάποιοι δημιουργοί να μπουν στη θέση τους, να κατεβούν στη γη, δίπλα στους ανθρώπους για να μπορούν και αυτοί να τους μετράνε και όχι να ίπτανται, ο κάθε ένας καβάλα στο δικό του σύννεφο, σαν τους αρχάγγελους, δίνοντας την εντύπωση ότι εκτός από μεγάλοι είναι και άμεμπτοι, άμωμοι, άσπιλοι και ενίοτε αδικημένοι γιατί δεν θεοποιήθηκαν.

Το αντίθετο για κάποιους ταιριάζει γάντι ο στίχος του Βάρναλη. «Εγώ είμαι η τέχνη που νικώ την ύλη με το ιδανικό κι αφού ξεσκίστηκα βαθειά κι αφού ξεσκίστηκα παντού, ναζιάρα και καμωματού, θα κάνω το κορίτσι πια».

Και αφού, χωρίς ούτε ευρώ επιχορήγηση από το κράτος ή από άλλον κρατικό φορέα, παρά μόνο με χορηγίες φίλων, το ΠΦΜΔ πέτυχε τα τόσο εντυπωσιακά αποτελέσματα που σας περιέγραψα, φανταστείτε τι θα μπορούσαν να κάνουν το κράτος, τα συμφωνικά μας σχήματα, πολλοί άλλοι πολιτιστικοί φορείς και πάνω από όλα ένας αυτοδιαχειριζόμενος οργανισμός πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των δημιουργών και των ερμηνευτών, που ως εκ της φύσεώς του είναι για να βοηθάει και στην πρόοδο της μουσικής.

Η Βενεζουέλα με το EL Sistema θριαμβεύει. Μπορούμε και εμείς.

Στη Βενεζουέλα πριν τρεις δεκαετίες περίπου, ένας ντόπιος μουσικός, ο Χοσέ Αμπρέου, βάλθηκε να μαζέψει παιδάκια στις πιο φτωχές, τις πιο απομακρυσμένες περιοχές, τις πιο βουτηγμένες στο έγκλημα και στο πάρε-δώσε των ναρκωτικών, και να τα κάνει μουσικούς. Η προσπάθειά του ξεκίνησε και προχώρησε σιγά-σιγά, χωρίς λεφτά, αλλά άρχισε να αποδίδει

καρπούς.

Μετά από λίγα χρόνια, 250.000 (!) παιδάκια άρχισαν να μαθαίνουν μουσική και άρχισαν να φτιάχνονται σχολικές ορχήστρες.

Οι ορχήστρες σε όλη τη χώρα ξεπέρασαν τις 100 και από αυτές οι 90 είναι συμφωνικές! Οι καλύτεροι από αυτούς τους νεαρούς μουσικούς μαζεύονται σε κεντρικές ορχήστρες, με κορυφή την Ορχήστρα Σιμόν Μπολιβάρ, που αυτή την εποχή διευθύνει ο 28χρονος μαέστρος Γουστάβο Ντουνταμέλ, παιδί του el Sistema, ο οποίος εδώ και λίγους μήνες είναι και ο νέος μαέστρος της Φιλαρμονικής του Λος Άντζελες.

Εμείς όμως εδώ στην Ελλάδα, αντί για EL Sistema εγκαθιδρύσαμε το EL Kopoma των επιτηδείων της μουσικής, μέσα από μια μακροχρόνια μουσική δικτατορία, τη μακροβιότερη ίσως στον πλανήτη. που για να ανατραπεί δε φτάνουν ούτε τα ΠΦΜΔ και μερικές ακόμα παρόμοιες πρωτοβουλίες ανά την Ελλάδα, ούτε οι άοκνες προσπάθειες του Θόδωρου Αντωνίου, μέσα από τις οποίες δίνεται βήμα στους νέους δημιουργούς.

Αυτό που χρειάζεται είναι μια ανατροπή του υπάρχοντος μουσικού καθεστώτος.

Παρά του ότι οι υπεύθυνοι της πολύχρονης μουσικής δικτατορίας στην Ελλάδα επιμένουν να προβάλουν τα ίδια και τα ίδια μουσικά έργα, τα οποία ουσιαστικά προσδιόρισαν την μουσική παρακμή της χώρας μας, ιδίως μετά τη δικτατορία, η νεολαία τα τελευταία χρόνια δεν ανταποκρίνεται.

Την ίδια αδιαφορία θα δείξει η νεολαία και για όποιες σημερινές πολιτικές ηγεσίες, προσφύγουν στα ίδια με το παρελθόν μέσα, στις ίδιες με το παρελθόν μουσικές, στις ίδιες με το παρελθόν εκδηλώσεις άκρατου λαϊκισμού και κραυγαλέου φολκλόρ, για να εξασφαλίσουν τις ψήφους των εθισμένων.

Οι νέοι σήμερα ξέρουν περισσότερα μουσικά γράμματα, έχουν περισσότερη πληροφόρηση, είναι σε πνευματικό επίπεδο κατά πολύ υψηλότερο από όσους δημιούργησαν τα σημερινά αδιέξοδα και δεν πέφτουν στην παγίδα των παλαιών. Αναζητούν πρότυπες μουσικές συνθέσεις με περιεχόμενο και όχι μουσικές υποκρούσεις κειμένων όπου ο τραγουδιστής παίζει το ρόλο του τελάλη διάφορων μεγαλοστομιών που συνδουλίζουν την αντιπαλότητα στην κοινωνία. Αναζητούν μουσικές που έχουν συνθετική πνοή, και είναι έργα τέχνης. Αναζητούν έργα που προσφέρουν ενδιαφέροντα μουσικά ταξίδια, στους ωραίους κήπους των ιδεών, για να φρεσκάρουν τις παλιές και να δημιουργήσουν νέες, οι οποίες θα τους ενώσουν στον κοινό αγώνα για τη λύση των προβλημάτων στη σύγχρονη ζωή.

Τους σημερινούς νέους δεν τους ενδιαφέρει να καταδικάσουν, αλλά να δημιουργήσουν. Προσπερνάνε αυτούς που διαφημίζουν τους αγώνες τους, προσπερνάνε και τα έργα τους και τα έργα εκείνων που πλασάρονται ως συνεχιστές μιας κουλτούρας που μας έφτασε σε πολιτιστικά αδιέξοδα και την οικονομική κρίση.

Η σημερινή νεολαία απορεί πως κάποιος, οι οποίοι στόμωσαν από χρήμα και δόξα, είτε ως πολιτικοί, είτε ως καλλιτέχνες, είτε ως κάθε λογής διανοούμενοι, βρίσκουν τώρα το θράσος να είναι και διαμαρτυρόμενοι για την κατάντια της πατρίδας μας, δίνοντας την εντύπωση ότι φταίνει όλοι οι άλλοι εκτός από τους ίδιους, κι ας ήταν αυτοί που επί 60 και πλέον χρόνια είχαν τη δυνατότητα να απευθύνονται, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, με τη μια ή την άλλη πολιτική παράταξη και να τον επηρεάζουν με την έντονη προβολή των λόγων και των και έργων τους.

Είναι τόσο το θράσος τους, που πολλές φορές στρέφονται ακόμα και κατά της σημερινής νεολαίας, ότι δήθεν δεν είναι συνειδητοποιημένη, γιατί δε στέκεται με το στόμα ανοιχτό, καθώς κάποιος κατεβάζουν κροκοδείλια δάκρυα για τον απολυμένο, για τον άνεργο, για τον άστεγο. Οι νέοι σήμερα

είναι περισσότερο νοημένοι από τις νεολαίες του παρελθόντος. Οι νέοι σήμερα έχουν όλους πάρει χαμπάρι.

Τα φαντάσματα του παρελθόντος που αποποιοούνται των ευθυνών τους, επειδή πρώτοι σήμερα τρέχουν για να συμπαρασταθούν στους αγωνιζόμενους φτωχούς, απολυμένους και άνεργους και όποιους άλλους απελπισμένους, είναι γελασμένοι.

Η συνήθεια βέβαια δεν κόβεται εύκολα, και κόλπα της εντύπωσης και του εφέ βλέπουμε να εφαρμόζονται και πάλι. Τα εφαρμόζουν πάλι κάποιοι που ο χρόνος όταν τους περισσεύει είναι όσος χρειάζεται για να σταθούν στην εξέδρα και να εκστομίσουν τις γνωστές κορώνες συμπαράστασης. Ύστερα από τον καναπέ τους, καραντάρουν τα πράγματα, βλέπουν τις εξελίξεις και προσαρμόζονται αναλόγως. Όμως η σημερινή νεολαία έχει τσεκάρει ποιοι και πόσο την κοροϊδεύουν και προς το παρών τους περιφρονεί. Το πώς θα αντιδράσει η νεολαία, όταν τα πράγματα φτάσουν στα μη περαιτέρω, κανείς δεν το γνωρίζει.

Επιτέλους η καλά στημένη μουσική δικτατορία άρχισε να ξεφτίζει.

Ο πακτωλός των χρημάτων από τη διαχείριση των δικαιωμάτων και λόγω κρίσης έχει λιγοστεύσει. Δεν είναι εύκολο πλέον να ικανοποιηθούν όσοι χρειάζονται, για να τη στηρίξουν παραπέρα.

Η νεολαία είναι έτοιμη να κάνει την επανάστασή της, όχι μόνο για την ανατροπή του απαράδεκτου μουσικού καθεστώτος, αλλά και για την ανατροπή του συστήματος που προωθεί τον απόλυτο ατομικισμό του σύγχρονου ανθρώπου.

Με τα νέα δεδομένα στο χώρο της μουσικής, καθώς άρχισαν να τρίζουν τα θεμέλια της μακρόχρονης μουσικής δικτατορίας στην πατρίδα μας, όλο και περισσότεροι βαθμοί ελευθερίας παρατηρούμε στα μουσικά σύνολα της χώρας, τους καλλιτεχνικούς συντάκτες των μέσων ενημέρωσης και τις υπηρεσίες πολιτισμού του κράτους. Κάποιοι εγκάθετοι αμύνονται ακόμα. Προβλέπω όμως, ή θέλω να πιστεύω, ότι σύντομα θα αρχίσει και η δική τους κατάρρευση.

Ο κόσμος έχει αγανακτήσει να ακούει στη μουσική επί πολλές δεκαετίες, τα ίδια και τα ίδια, τα οποία όχι μόνο δεν μας πήγαν ούτε ένα βήμα εμπρός, αλλά μας άφησαν σε μια μουσική στασιμότητα, επειδή παρέμειναν σχεδόν απενεργοποιημένες ή απομονωμένες οι περισσότερες κινητήριες δημιουργικές δυνάμεις της μουσικής, που θα μπορούσαν να δώσουν κάποια ώθηση.

Όμως κάτι άρχισε να κινείται στην ελληνική μουσική τα τελευταία χρόνια.

Στην Κρατική Ορχήστρα Αθηνών (Κ.Ο.Α.), επί θητείας του Βύρωνα Φιδετζή, άρχισε να απελευθερώνεται η ορχήστρα. Έδωσε ευκαιρίες σε πάρα πολλούς νέους συνθέτες και ερμηνευτές, έβγαλε στην επιφάνεια δεκάδες έργα παλαιών συνθετών, έβγαλε την ορχήστρα εκτός των τειχών, ανακάλυψε πολλά παλιά έργα που πιθανόν να έμεναν στην αφάνεια, μετέγραψε έργα συνθετών για πιάνο σε έργα για συμφωνική ορχήστρα, διηύθυνε και δισκογράφησε πολλά από αυτά με δική του ευθύνη και πολλές φορές με δικά του έξοδα, ώστε δίκαια σήμερα να αναγνωρίζεται ως εθνικός μας μαέστρος.

Έκανε δεκάδες δίσκους από τους οποίους ως μαέστρος ή διασκευαστής έπρεπε να εισπράξει δικαιώματα. Δεν εισέπραξε ποτέ τίποτα. Όπως το ίδιο συμβαίνει για δεκάδες άλλους, οι οποίοι εκτός από τη δισκογραφία τους ως μαέστροι, έχουν δισκογραφία και ως συνθέτες. Αναφέρω για παράδειγμα τον κ. Δημήτρη Αγραφιώτη, γνωστό εν ζωή έλληνα μαέστρο στον κόσμο. Και διεθνώς αναγνωρισμένο.

Επίσης ενδιαφέρουσα δραστηριότητα παρατηρούμε στη ΚΟΑ και με το νέο καλλιτεχνικό διευθυντή κ. Βασίλη Χριστόπουλο. Σχεδιάζει και προγραμματίζει, πέραν των άλλων, σειρά εκπαιδευτικών

συναυλιών στα σχολεία, παίζει με την ορχήστρα σε περιφερειακά θέατρα, δίνει χώρο σε νέα ελληνικά έργα.

Ανάλογα παρατηρούμε και στη δράση των άλλων συμφωνικών συνόλων της χώρας, αλλά και της Λυρικής σκηνής, με την όπερα βαλίτσα και το ενδιαφέρον νέο πρόγραμμα του Μύρωνα Μιχαηλίδη. Περιμένουμε όμως από όλους να δούμε και να ακούσουμε περισσότερα ελληνικά έργα.

Πρόσφατα είχαμε ένα ακόμα ευχάριστο γεγονός στη Φιλαρμονική του Δήμου Αθηναίων. Εξέλεξαν οι μουσικοί με δημοκρατικές διαδικασίες νέο αρχιμουσικό τον κ. Δημήτρη Μίχα, ο οποίος αμέσως πέρα από τις άλλες υποχρεώσεις της ορχήστρας, προγραμμάτισε συναυλίες στα σχολεία για μαθητές και γονείς η οποίες σημειώνουν τεράστια επιτυχία. Οι μαθητές δείχνουν ενθουσιασμό τόσο για τα έργα που παρουσιάζονται όσο και για τα μουσικά όργανα της ορχήστρας που περιγράφονται από τους σολίστες και με παραδείγματα δείχνονται στους μαθητές. Παρακολούθησα μια συναυλία και δεν πίστευα στα μάτια μου.

Οι μαθητές από τον ενθουσιασμό τους προσπαθούσαν να σηκώσουν στα χέρια το μαέστρο και κάποιους μουσικούς, ιδίως των γνωστών εντυπωσιακών οργάνων της μπάντας.

Επιτέλους κάτι άρχισε να κινείται στην ελληνική μουσική.

Χάθηκαν όμως πολλές δεκαετίες. Πολλοί συνθέτες έζησαν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους διαπιστώνοντας τη σκλαβιά της Ελληνικής μουσικής. Μερικοί έφυγαν από τη ζωή με το πικρό παράπονο ότι δεν μπόρεσαν να δείξουν το έργο τους παρά την αναγνωρισμένη κατά τα άλλα αξία τους.

Αυτό το παράπονο κάνει πολλούς νέους να περνάνε μέσα στα έργα τους ως θυμό, τη μουσικοί ασφυξία μέσα στην οποία ζουν, αντί με τη μουσική τους να διαλαλούν τη χαρά της ζωής, του έρωτα και τους αγώνες του λαού για πρόοδο.

Ο δρόμος προς τη σωτηρία είναι ακόμα μακρύς, όσο το κράτος δεν παίρνει απόφαση να τακτοποιήσει τα δύο από τα σημαντικότερα θέματα που αφορούν στη μουσική. Τη βελτίωση της μουσικής παιδείας και την αυτοδιαχείριση στα ΠΔ για όλους.

Προς το τέλος της μεγάλης δόξας του ΕΕΤ, κάποιοι συνθέτες του, αποκτώντας πολύ χρήμα, έχοντας επιρροές και μεγάλες προσβάσεις στους πολιτικούς και γενικότερα στην πολιτειακή και υπηρεσιακή εξουσία κατέλαβαν επιπλέον και μεγάλες θέσεις στον κρατικό μηχανισμό.

Προσέλκυσαν έτσι ή κάλεσαν ως συνεργάτες τους, πολλούς μουσικούς, συνθέτες, μαέστρους με σπουδές μέσα και έξω από την Ελλάδα και αυτοί ανταποκρίθηκαν. Αυτό είναι άλλη μια ενέργεια σύγχυσης του λαού, ο οποίος συνειρμικά συμπεράνε αυτό που οι συνθέτες του έντεχνου ήθελαν. Ότι δηλαδή και οι του έντεχνου δεν μπορεί να είναι λιγότερο μουσικά σπουδαγμένοι από τους συνεργάτες τους.

Τους προσέφεραν βήμα στα μέσα ενημέρωσης, στα μουσικά σύνολα της χώρας, οι οποίοι έτσι στη συνέχεια πρόκοψαν, όσο το ταλέντο του καθενός το επέτρεπε και ο καθένας από αυτούς αναλογικά έδειξε προς τους ευεργέτες του την ευγνωμοσύνη του.

Πολλοί διακρίθηκαν και ως υπηρεσιακοί ή καλλιτεχνικοί παράγοντες του τόπου, σταθεροί στις θέσεις τους, ή ανανεώνοντας τα ενδιαφέροντά τους σε άλλες, ανεξάρτητα από την εναλλαγή των κυβερνήσεων, που στα θέματα ιδίως της μουσικής και της στελέχωσης των αντίστοιχων οργανισμών, ποτέ δεν έκαναν κουμάντο, η νόμιζαν ότι έκαναν κουμάντο.

Ο πακτωλός χρημάτων στα χέρια αυτών που διαχειρίζονταν την εμπορία της μουσικής και εκείνων που εκμεταλλεύονται σχεδόν μονοπωλιακά τα ΠΔ, μερικά πρόθυμα μέσα ενημέρωσης που επέλεξαν να προβάλουν το ΕΕΤ και κάποιοι συνεργαζόμενοι κρατικοί φορείς, διαμόρφωσαν μια συνισταμένη δύναμη ακατανίκητη, την οποία χρησιμοποιούσαν για να καθορίζουν, τις εξελίξεις στη μουσική και να διαχειρίζονται, δημόσιο χρήμα, όσο και δικαιώματα, για υμετέρους και προσκυνημένους.

Μπροστά σε αυτή τη δύναμη, κάθε κυβέρνηση αποδείχτηκε αδύναμη να κάνει το αυτονόητο, δηλαδή να εφαρμόσει τη δική της πολιτιστική πολιτική, ως μέρος του προγράμματος για το οποίο ψηφίστηκε από το λαό.

Έτσι δημιουργήθηκε ένα μουσικό βάθρο όπου συνωστίζονταν συνήθως οι συνθέτες του ΕΕΤ και κάποιοι άλλοι «προσκολλώμενοι» για να προωθήσουν τα έργα τους και τις ιδέες τους. Έτσι είδαμε συνθέτες, αλλά και τραγουδιστές να αναδεικνύονται και να τους δίνεται με την μεγαλύτερη ευκολία η δυνατότητα να προβάλλουν τα έργα τους από το Ηρώδειο μέχρι και το αλωνάκι του πολιτισμού στην Επίδαυρο. Εκεί οι υμέτεροι μπορούσαν να ξεθυμάνουν για να διώξουν την πλήξη τους ή να τα οικονομήσουν, με όποια ιδιότητα ήθελαν, με όποιο έργο ήθελαν, ακόμα και με έργο που πολλές φορές, ούτε καν είχαν γράψει, αλλά θα το «έγραφαν», αφού πρώτα με την μεγαλύτερη ευκολία εξασφάλιζαν όποιο μνημείο τους γυάλιζε περισσότερο το μάτι και την ημερομηνία παρουσίας του.

Οι γραμματιζόμενοι μουσικά συνομιλητές και στη συνέχεια συνεργάτες των συνθετών ΕΕΤ, από ευγνωμοσύνη προφανώς, έλεγαν τα καλύτερα για τους ευεργέτες τους, με αρκετές δόσεις υπερβολής, και συνέτειναν έτσι περεταίρω στη σύγχυση.

Πολλοί από τους ακαδημαϊκής μόρφωσης συνεργάτες συνθετών ΕΕΤ πήραν εντολές, ή πληρώθηκαν καλά, για να μεταγράψουν ή να προσαρμόσουν έργα κάποιων συνθετών του ΕΕΤ για μεγάλα συμφωνικά σχήματα. Τα διεύθυναν κιόλας σε προγράμματα συμφωνικών έργων, στα οποία συμπεριλάμβαναν και έργα κλασικά του διεθνούς ρεπερτορίου, για να προκύπτει και ο εύλογος συνειρμός, ότι και «ο δικός μας» κάτι ανάλογο είναι.

Σχεδόν το σύνολο των συνθετών του ΕΕΤ ήθελε τώρα να μεταγράψουν τα τραγούδια τους, ή να φτιασιδώσουν κάποια «έργα τους», για μεγάλα συμφωνικά σύνολα.

Μετά δε την κάθοδο από τις ανατολικές χώρες χιλιάδων μουσικών υψηλού επιπέδου, η σύγχυση στη μουσική, έγινε τεραστίων διαστάσεων.

Εδώ και δύο δεκαετίες, γίνεται συστηματική προσπάθεια να αποδοθεί προς κάποιους του ΕΕΤ ο χαρακτήρας του συνθέτη λόγιας μουσικής, την οποία οι ίδιοι δήθεν είχαν παραμερίσει και παραμελήσει, για να προσφέρουν με το ΕΕΤ, μουσική για τον πολύ λαό. Κάποιοι μάλιστα πλάσσουν τον εαυτό τους και ως αδικημένο, γιατί δήθεν δεν είχαν τη δύναμη, ούτε την πρόσβαση να παίξουν τα έργα της λόγιας μουσικής τους, ενώ είναι γνωστό ότι σε όλες τις περασμένες δεκαετίες, οι ίδιοι διοικούσαν τα συμφωνικά μας σχήματα ή κάποιοι δικοί τους φίλοι, συνεργάτες, συναγωνιστές από κάθε πολιτικό και κοινωνικό χώρο. Έτσι αν κάποιος από τους συνθέτες του ΕΕΤ είχε στα χέρια του μια μελωδία, ή είχε κάνει τη μελωδία πάνω σε κάποιο κείμενο, γίνονταν τώρα με μαγικό τρόπο συμφωνία, ορατόριο, μπαλέτο, σουίτα, πασακάλια, Ραψωδία ή ότι του έκανε κέφι να παραγγείλει στο μάστορα.

Ήρθαν έτσι στην επιφάνεια έργα τυλιγμένα με ιστορίες αναπόδεικτες ότι δήθεν γράφτηκαν σε παλαιότερες δεκαετίες, αλλά περιέργως είναι καλύτερα από άλλα ώριμης ηλικίας του συνθέτη και άλλες φαιδρότητες.

Επίσης έργα λαϊκοσυμφωνικά, δηλαδή έργα που παίζονταν με συνδυασμό συμφωνικής ορχήστρας και λαϊκών οργάνων, ανέλαβαν τώρα να τα γράψουν για αμιγώς συμφωνική ορχήστρα άνθρωποι γνώστες της μουσικής, με υπογραφή φυσικά του μεγαλοσυνθέτη.

Έργα κάποιων συνθετών του ΕΕΤ, ύστερα από πολλά χέρια κατέληγαν σε κάποιους γνώστες της μουσικής να κάνουν και τις τελευταίες επεμβάσεις, διορθώσεις και το σωστό νοικοκύρεμα για να εκδοθούν, ολοκληρώνοντας τις δαιδαλώδεις διαδρομές μέχρι το τελικό προϊόν, προς δόξα του μεγαλοσυνθέτη.

Οι όποιες εξαιρέσεις δε διορθώνουν τη ζημιά που έγινε στην ελληνική μουσική, ούτε έφτασαν για να διαλύσουν την ομίχλη και τη σύγχυση, μέσα από την οποία πορεύτηκε η ελληνική μουσική, μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και ιδίως μετά τη δικτατορία.

Έτσι τα τελευταία χρόνια το «άλλος γράφει άλλος υπογράφει», έγινε σύστημα και βρέθηκαν πολλοί συνθέτες του ΕΕΤ με μια αγκαλιά παρτιτούρες των τραγουδιών τους, για συμφωνική ορχήστρα. Με το θράσος τού επώνυμου, απασχολούσαν τα συμφωνικά σχήματα σχεδόν για τα δικά τους τραγούδια και «έργα» και των φίλων τους, ενώ συνθέτες με ουσιαστικό έργο στη λόγια μουσική αγνοούνταν.

Πόσοι άραγε από αυτούς και πόσα έργα τους θα μείνουν για πάντα στην αφάνεια; Για παράδειγμα ποιος και πότε θα παίξει τα 300 έργα που γράφτηκαν για το Πανελλήνιο Φεστιβάλ Μουσικής Δωματίου, εκτός από τα 80 που επιλέξαμε και παίξαμε εμείς, σύμφωνα με τις δυνάμεις μας; Προφανώς ποτέ.

Ποιος είναι σίγουρος ότι ανάμεσα σε αυτά, δεν υπάρχουν κάποια που ίσως είναι αριστουργήματα; Κανείς. Πόσοι συνθέτες που δεν τολμούν καν να πουν ότι γράφουν μουσική θα μείνουν για πάντα στην αφάνεια οι ίδιοι και τα έργα τους; Πολλοί. Πόσα είναι τα έργα που δε γράφτηκαν γιατί οι δημιουργοί αποθαρρύνθηκαν από την αρρωστημένη μουσική κατάσταση στην οποία βρίσκεται η πατρίδα μας; Χιλιάδες.

Πότε θα εκδώσει ένας γνήσιος συνθέτης έργο του κάποιων εκατοντάδων σελίδων, για να μπορεί να το δείξει στα υπάρχοντα έστω συμφωνικά μας σχήματα, όταν για τη σελιδοποίηση και μόνο και τα υλικά μουσικών χρειάζεται να διαθέσει ποσά της τάξεως των 10.000,00 ευρώ; Ίσως ποτέ.

Πόσα από αυτά τα έργα θα μείνουν στο συρτάρι; Πολλά. Κάποια από αυτά, ίσως να ήταν και τα αριστουργήματά μας.

Όμως κοντά στους συνθέτες του ΕΕΤ ήθελαν τώρα και οι χρυσωμένοι τραγουδιστές να κάνουν το ίδιο. Ήθελαν δηλαδή και αυτοί να παίξουν τα σουξέ τους με συμφωνική ορχήστρα. Από κοντά, για τον ίδιο λόγο, και κάποιοι προβεβλημένοι του νεώτερου ελληνικού τραγουδιού, που τους ενθουσιάζει η ιδέα να παίξουν τα τραγούδια τους και με πολλά όργανα. Λεφτά υπήρχαν και δυστυχώς για τους ίδιους λόγους λεφτά υπάρχουν ακόμα και θα υπάρχουν.

Αυτό όμως φαντάζει και είναι πολύ τρομακτικό. Δεν επαρκούν καν τα υπάρχοντα συμφωνικά σχήματα για να παίξουν όλα τα σουξέ των περασμένων πενήντα χρόνων, γιατί είναι άπειρα, χώρια τα «έργα».

Μια περίοδο που οι εταιρείες παραμέρισαν πολλούς συνθέτες του ΕΕΤ και φόρτωναν δόξα και χρήμα στους τραγουδιστές, έβγαιναν επτά έως οκτώ LP την ημέρα.

Είναι να τρομάζει κανείς αν λογαριάσει ότι για να παιχτούν όλα αυτά τα σουξέ με συμφωνική ορχήστρα θα χρειαστούν άλλα πενήντα χρόνια. Οπότε οι συνθέτες που έφαγαν τα χρόνια τους στο διάβασμα, στην έρευνα και στη σύνθεση, προσπαθώντας να βγάλουν από μέσα τους γνήσια μουσικά

έργα, δεν θα πάρουν ποτέ σειρά όχι για να παιχτούν τα έργα τους, αλλά ούτε για να τα δείξουν, ή θα παιχτούν κάποια, ύστερα από πολλές δεκαετίες.

Η σύγχυση στον απλό λαό για το τι είναι η μουσική, ποια είναι τα είδη της, ποιοι είναι οι άνθρωποι της και τι δουλειά κάνει ο κάθε ένας, μεγαλώνει ακόμα περισσότερο.

Αποτέλεσμα αυτού, μεγάλες μάζες του λαού να μην έρθουν ποτέ σε επαφή με την μουσική τέχνη σε όλο της το εύρος και το μεγαλείο, να μη χαρούν ποτέ τα ενδιαφέροντα μουσικά ταξίδια που προσφέρει το άκουσμα ενός πραγματικού μουσικού έργου τέχνης.

Έτσι μεγάλωνε και μεγαλώνει ακόμα αλματωδώς ο αριθμός των ανθρώπων που εγκλωβισμένοι μουσικά, δεν είχαν, αλλά ούτε επεδίωκαν να έχουν απαντήσεις για το: Τι είναι η μουσική; Τι είναι μουσικό έργο; Τίνος είναι; Πως έγινε και γιατί; Τι αξία έχει μια καλή εκτέλεση ενός μουσικού έργου; κ.λ.π

Οι περισσότεροι πολίτες, φλομωμένοι από τη σύγχυση και την παραπληροφόρηση, ή συμβιβασμένοι με το πολύχρονο μουσικό καθεστώς που επικρατεί, αποδέχονται αυτό που τους δείχνουν, αρνούνται κάθε προβληματισμό επειδή αγνοούν οτιδήποτε άλλο.

Το ίδιο το κράτος, εγκλωβισμένο και αυτό σε αυτή τη σύγχυση έγινε πολλές φορές ρεζίλι στο εξωτερικό, κάποιες φορές που ήθελε με συνοδεία ελληνικής μουσικής να προβάλει στο εξωτερικό μεγάλα γεγονότα που διοργάνωνε η χώρα μας. Εγκλωβισμένο στην κουλτούρα «συρτάκι και σουβλάκι», έστελνε πολλές φορές στα μεγαλύτερα θέατρα της Ευρώπης και της Αμερικής, ορχήστρες με πολλά όργανα και 60 μπουζούκια μπροστά.

Παρά του ότι γίναμε επανειλημμένα ρεζίλι, οι ντόπιες ύαινες και κυρίως οι παράγοντες εκμετάλλευσης και αξιοποίησης του ΕΕΤ και των δημιουργών του, το περνούσαν στα μέσα ενημέρωσης ως θρίαμβο. Χρησιμοποιούσαν μάλιστα τακτικά, ακόμα και τώρα, τη μεγαλοστομία ότι «η βαριά βιομηχανία της Ελλάδας είναι ο πολιτισμός», για να δείξουν το θρίαμβο των μπουζουκοτραγουδων στην τάδε μεγάλη αίθουσα του κόσμου. Πολλοί από αυτούς πλούτισαν, πήραν θέσεις στον κρατικό μηχανισμό, στα μέσα ενημέρωσης, έγιναν βουλευτές, υπουργοί και άντε τώρα να τους κάνεις πίσω, καθώς πολλοί από αυτούς είναι ακόμα στα πράγματα.

Την έκφραση αυτή ότι «η βαριά βιομηχανία της Ελλάδας είναι ο πολιτισμός», τη λένε και οι ξένο. Αλλά αυτοί αναφέρονται στον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό και ό,τι άλλο διασώθηκε ή ξεχώρισε διεθνώς από τη νεώτερη πολιτιστική ιστορία μας, όπως π.χ. είναι η ποίηση.

Το χειρότερο ήταν ότι, ένας αριθμός είκοσι περίπου επωνύμων του ΕΕΤ στα φανερά και κάποιοι άλλοι στα κρυφά, χωρίς αιδώ και ενδοιασμό, όχι μόνο δεν φρόντισαν να γίνει η αυτοδιαχείριση στα ΠΔ για όλους, ως προϋπόθεση να πολλαπλασιαστούν οι βαθμοί ελευθερίας στην ελληνική μουσική, αξιοποιώντας τις τεράστιες πολιτικές τους διασυνδέσεις, αλλά και όταν κάποιοι από εμάς ξεκινήσαμε τον αγώνα, στη δεκαετία του 80, για τη δημιουργία τέτοιων προϋποθέσεων, αυτοί τον σαμποτάραν.

Ήρθαν τότε και με συγκεκριμένες ενέργειες, πράξεις, φανερά και μάλιστα με συλλογική δράση αποδυνάμωσαν τον αγώνα μας στην Ένωση Μουσικοσυνθετών Στιχουργών Ελλάδας (ΕΜΣΕ) για ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ στα πνευματικά δικαιώματα και την κατοχύρωση των ΣΔ με τον ίδιο τρόπο.

Έτσι δεν έγινε η θεσμοθέτηση της ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.

ΚΡΙΣΙΜΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ στα ΠΔ και ΣΔ, λειτουργεί ως ομπρέλα αυτοπροστασίας της μουσικής και γενικότερα του πολιτισμού, κάτι που γνωρίζουν όλα τα κράτη του κόσμου και την εφάρμοσαν παντού, ακόμα και τα νεότερα κράτη, εκτός από την Ελλάδα και ενδεχομένως δύο ακόμα κράτη στον κόσμο.

Στην πατρίδα μας, η μη θεσμοθέτηση της έγινε αιτία να εγκαθιδρυθεί στην Ελλάδα η πλέον μακροχρόνια δικτατορία στον κόσμο. Η δικτατορία στην ελληνική μουσική. Προφανώς τη μεγαλύτερη ευθύνη για αυτή την κατάσταση την έχει το κράτος. Αλλά δεν απαλλάσσονται των ευθυνών τους οι επικεφαλείς αυτής της δικτατορίας, μεταξύ των οποίων και κάποιοι Έλληνες συνθέτες, κάποιοι επώνυμοι-προεξάρχοντες με τα γνωστά ή άγνωστα μέλη της συμβουλευτικής τους επιτροπής. Όλοι μαζί ποδηγέτησαν την ελληνική μουσική.

Ύστερα από πολύχρονη τριβή με το πρόβλημα, τον έντονο και ασίγηστο προβληματισμό, είναι δυνατόν να δοθούν πειστικές απαντήσεις στα παρακάτω ερωτήματα.

- 1- Μπορούσε η ελληνική μουσική ακόμα και μέσα στη μεταπολεμική πολιτιστική σαλαμούρα να αυτοπροστατευτεί;

Απάντηση:

Μπορούσε αν θεσπίζονταν η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ. Στην ΕΜΣΕ, κάποιοι το προσπαθήσαμε στη δεκαετία του 1980 με έντονο αγώνα βάζοντας σε κίνδυνο την ίδια μας την καριέρα.

Το κράτος στην αρχή μάς έδειξε συμπάθεια, αλλά στη συνέχεια μάς εγκατέλειψε. Επιπλέον μια ομάδα δημιουργών κυρίως του ΕΕΤ δεν το θέλησε. Στράφηκε εναντίον μας καθοδηγούμενη από ιδιωτικά συμφέροντα που δεν ήθελαν την ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ και επέβαλε την άποψή τους.

1- Πως η Ελληνική μουσική θα αυτοπροστατευτεί;

Απάντηση:

Με το να υπάρχει και στην πατρίδα μας, όπως σε όλες τις χώρες του κόσμου, Οργανισμός Διαχείρισης ΠΔ, διοικούμενος από τους ίδιους τους δημιουργούς, με το σύστημα της ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ.

2- Ποια ήταν η προϋπόθεση αυτοπροστασίας της ελληνικής μουσικής;

Απάντηση:

Η θεσμοθέτηση με νόμο της ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ.

3- Τι προσφέρει η ιδιωτική πρωτοβουλία, εν προκειμένω ο ιδιώτης ιδιοκτήτης ΑΕ εταιρείας συλλογής και απόδοσης δικαιωμάτων;

Απάντηση:

4-α Για τον εαυτό του και για τους μετόχους της εταιρείας του προσφέρει όσο το δυνατόν περισσότερα κέρδη, όπως κάθε ΑΕ (Ανώνυμη Εταιρεία).

4-β Στους δικαιούχους πελάτες της, συνθέτες και στιχουργούς προσφέρει ό,τι και όπως θέλει, δεδομένου ότι κατά νόμο δεν ελέγχεται από αυτούς, παρά μόνο από τους μετόχους της. Δηλαδή δεν ελέγχεται από τους δικαιούχους δημιουργούς, που είναι απλά και μόνο πελάτες της.

4-γ Αν κάποιος δημιουργός νομίζει ότι αδικείται και ζητήσει λογαριασμό, μόνο στα δικαστήρια μπορεί να βρει δίκαιο.

4-δ Οι δημιουργοί μικρού ρεπερτορίου, προφανώς δεν πρόκειται ποτέ να πάνε στα δικαστήρια διότι δεν δύνανται.

4-ε Ούτε οι δημιουργοί μεγάλου ρεπερτορίου το κάνουν εύκολα.

Συνήθως κάποιοι που θεώρησαν ότι αδικούνται, καταφεύγουν στα δικαστήρια, τα οποία σχεδόν ποτέ δεν τελεσιδικούν, διότι στο δρόμο, ή λίγο πριν το τελευταίο βαθμό εκδίκασης, τα βρίσκουν με τον ιδιοκτήτη της ΑΕ και «ούτε γάτα ούτε ζημιά».

4- Γιατί οι επώνυμοι σαμποτάρισαν στη δεκαετία του 1980 τον αγώνα θεσμοθέτησης της αυτοδιαχείρισης;

Απάντηση:

Γιατί ο ιδιώτης επιχειρηματίας τούς πλήρωσε να κάνουν τη ζημιά.

Αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί συκοφαντία, γιατί είναι εύκολο να αποδειχτεί, όπως φαίνεται από τα παρακάτω:

- Το είπε και η Μελίνα Μερκούρη στη Βουλή όταν ψηφίζονταν ο κουτσουνόμος 2121/1993 (ΦΕΚ Α'25, 4/3/93). Τότε ως αντιπολίτευση πλέον πήγε κάτι να πει, να κάνει κριτική στο νόμο της κ. Μπακογιάννη η οποία την αποστόμωσε.

Η κ. Μπακογιάννη ή η κ. Μπενάκη, της είπε ότι αν ήθελε καλύτερο νομοσχέδιο περί ΠΙ, ας το έφερνε η ίδια που ήταν υπουργός πολιτισμού οχτώ χρόνια.

Η Μελίνα απάντησε τότε, ότι η ίδια το ήθελε, αλλά δεν την άφησαν.

Και όταν τη ρώτησαν, ποιοι δεν την άφησαν, εκείνη απάντησε: «οι επώνυμοι» και σωριάστηκε στη θέση της.

Έτσι ψηφίστηκε ο 2121, που εγώ τον λέω κουτσουνόμο.

Λίγες μέρες μετά ο πνευματικός πατέρας της Μελίνας την αποκήρυξε, με δημοσίευσμά του, για όσα είπε στη βουλή. Δηλαδή δεν τα αρνήθηκε. Απλά έλαβε το μέτρο της αποκήρυξης γιατί τα είπε η Μελίνα στη βουλή.

Εκείνο το βράδυ ήμουν και εγώ στη βουλή στα κάτω θεωρία, μαζί με εκπροσώπους και άλλων φορέων.

- Λέχτηκε επίσης και συζητήθηκε δημοσίως σε αρχαιρεσίες της ΕΜΣΕ, στη δεκαετία του 80, όταν μεγάλος αριθμός συνθετών του ΕΕΤ κατέβηκαν στις εκλογές της Ένωσης Μουσικοσυνθετών Στιχουργών Ελλάδας(ΕΜΣΕ) ως ομάδα. Ζήτησαν τότε να συμμετέχουν στις εκλογές και αυτοί, αλλά να αλλάξουμε το ενιαίο ψηφοδέλτιο, που είχε καταρτιστεί με τον τίτλο ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΕΠΙ.

Κατεβάζαμε τότε ως ΕΜΣΕ, όπως πάντα, ενιαίο ψηφοδέλτιο με αυτόν τον τίτλο ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΕΠΙ, δηλωτικό των προθέσεών μας και ως ένα ακόμα μέσο του αγώνα μας για αυτοδιαχείριση. Ήταν ψηφοδέλτιο που συγκροτήθηκε με βάση τις καταστατικές μας αρχές, επικυρωμένο με απόφαση του Δ/Σ και της Γενικής Συνέλευσης. Στο ψηφοδέλτιο αυτό κανείς από την ομάδα κάποιων επωνύμων του ΕΕΤ, οι οποίοι εμφανίστηκαν στις αρχαιρεσίες μας, δεν είχε δηλώσει υποψηφιότητα στις προθεσμίες που το καταστατικό όριζε.

Εμείς όμως, παρόλα αυτά, όταν ήρθαν την ημέρα των εκλογών τούς καλοδεχτήκαμε, γιατί νομίσαμε ότι επιτέλους συγκινήθηκαν από τον αγώνα μας και ήρθαν συμπαραστάτες μας, να συμμετέχουν και αυτοί στο ενιαίο ψηφοδέλτιό μας. Μάλιστα επεκράτησε στην αρχή και κάποιος ενθουσιασμός, γιατί θεωρήσαμε ότι τώρα ο αγώνας μας θα είχε σίγουρα αίσιο τέλος. Δυστυχώς ξεγελαστήκαμε στη συνέχεια.

Από τα λεγόμενά τους καταλάβαμε ότι δεν ήρθαν για καλό, αλλά για ζημιά.

Αλλά και πάλι δείξαμε διαλλακτικότητα και τους προτείναμε να κατεβάσουν δικό τους ψηφοδέλτιο, με όποιον άλλο τίτλο ήθελαν, αφού δεν ήθελαν να συμπεριφερθούν ως υποψήφιοι στο ενιαίο μέχρι εκείνη τη στιγμή ψηφοδέλτιο με τον τίτλο ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΕΠΙ.

Μοίρασα σε όλους τους παρόντες το έντυπο με τις θέσεις μας που είχα ετοιμάσει με βάση τις αποφάσεις του ΔΣ.

Έγινε διαλογική συζήτηση και φανερώθηκε καθαρά σε όλους μας ότι η συγκεκριμένη ομάδα από κάποιους επώνυμους ήρθαν σταλμένοι για ζημιά

Πήρα το λόγο ως Γενικός Γραμματέας της ΕΜΣΕ και πρόεδρος της εισπρακτικής μας υπηρεσίας, μίλησα για τον αγώνα που κάνουμε να γίνει ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ. Παρουσίασα τα αποτελέσματα τις μέχρι τότε προσπάθειάς μας, την εμπειρία μας από ταξίδια στο εξωτερικό και το θετικό κλίμα υπέρ μας από πολλούς ξένους αυτοδιαχειριζόμενους οργανισμούς. Παρουσίασα τους λόγους που έπρεπε να διατηρήσουμε τον τίτλο του ενιαίου ψηφοδελτίου του σωματείου μας. Και τέλος ρώτησα όλους τους παρόντες αν δέχονται να αλλάξουμε τον τίτλο του ψηφοδελτίου.

Η απάντηση ήταν αρνητική από τη συντριπτική πλειοψηφία των παρόντων. Και η ένταση κορυφώθηκε όταν κάποιος από την ομάδα των λεγόμενων επωνύμων, για τους δικούς του λόγους, αποκάλυψε ότι οι εν λόγω επώνυμοι ήρθαν να κάνουν τη ζημιά, επειδή χρηματίστηκαν, σε μια συνάντηση που είχαν όλοι μαζί μια βδομάδα πριν στο Ξενοδοχείο ΠΑΡΚ. Μια συνάντηση στην οποία, όπως δήλωσε εκείνη τη στιγμή, ήταν και ο ίδιος παρών και τώρα τους «κάρφωνε».

Τότε πολλοί συνάδελφοι μας τους αποδοκίμασαν έντονα και στηλίτευσαν την προδοτική αυτή κίνηση των συγκεκριμένων επωνύμων, δείχνοντας έτσι και την συσσωρευμένη αγανάκτησή τους. Ο αείμνηστος Απόστολος Καλδάρας έξαλλος τους κατακεραύνωσε. Αφού δεν τους πέρασε να αλλάξουν τον τίτλο του ενιαίου ψηφοδελτίου, αποχώρησαν με τα κεφάλια κατεβασμένα, μέσα σε μεγάλη ένταση. Άφησαν βέβαια πίσω τους κάποιους δούρειους ίππους, οι οποίοι καμώνονταν ότι συμφωνούσαν μαζί μας.

Στη συνέχεια οι επώνυμοι δημιούργησαν για αντιπερισπασμό το διασπαστικό σωματείο, Ένωση Δημιουργών Ελληνικού Τραγουδιού (ΕΔΕΤ), προφανώς για να πετύχουν, σε συνδυασμό και με τους δούρειους ίππους, ό,τι δεν κατάφεραν άμεσα, μέσα από την ΕΜΣΕ στις κρίσιμες αρχαιρεσίες. Δηλαδή να κλείσουν σε πρώτη φάση την ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΗ για τα μέλη μας εισπρακτική υπηρεσία και στη συνέχεια να αποπροσανατολίσουν και να αδρανοποιήσουν κάθε προσπάθεια μας προς το κράτος να λύση συνολικά το θέμα των δικαιωμάτων με ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ, που αποτελούσε την προμετωπίδα του αγώνα μας.

Τα σχετικά μακροσκελή δημοσιεύματα της εποχής είναι αποκαλυπτικά των γεγονότων, που έγιναν απαρχή ματαιώσης του αγώνα μας να πετύχουμε την ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.

Έτσι μείναμε για να συνεχίσουμε τον αγώνα λίγοι και μόνοι που συνεχώς λιγοστεύαμε.

Οι δούρειοι ίπποι έπειθαν και άλλους, προφανώς με διάφορα ανταλλάγματα, να εγκαταλείψουν την εισπρακτική μας υπηρεσία και τον αγώνα μας και να γίνουν πελάτες του ιδιώτη.

Το κράτος δεν έπαιρνε πρωτοβουλία να ρυθμίσει με νόμο το θέμα και έτσι σέρνονταν η κατάσταση μέχρι το 1993 που ψηφίστηκε ο κουτσονόμος 2121.

Οι επώνυμοι, όπως τους αποκαλούσαν τα ΜΜΕ της εποχής, μαζί με τους παραλήδες προστάτες τους, καταβράθρωσαν στα μέσα ενημέρωσης όσους από εμάς μείναμε πιστοί στον αγώνα και μάς κατασυκοφάντησαν.

Όταν το μεγαλύτερο όνομα του ΕΕΤ μέσω του τύπου σε αποκαλεί γκάγκστερ, επειδή ήσουν το πρώτο βιολί στον αγώνα, ποιο μπορεί να είναι το μέλλον σου ως συνθέτης;

Που θα βρεις χώρο να σταθείς απέναντι, σε αυτό το πανίσχυρο πολιτιστικό και κυρίως οικονομικό και καλλιτεχνικό κατεστημένο;

Με τη μεγάλη φήμη τους και τη δύναμη του χρήματος μπορούσαν όποιον ήθελαν, όποτε ήθελαν να τον εξαφανίσουν. Για όποιον έβαζαν στο στόχαστρο έκλειναν όλες οι πόρτες. Και αν δεν ήταν νοικοκύρης και δυνατός, ο μοναδικός δρόμος ήταν να σκύψει. Και μερικοί δεν σκύψαμε.

Μετά τη συντριβή του αγώνα μας, η εισπρακτική υπηρεσία της ΕΜΣΕ, που είχαμε συστήσει και λειτουργούσαμε με το σύστημα της αυτοδιαχείρισης και την προβάλαμε προς το κράτος ως πρότυπο, άρχισε να αργοσβήνει, αφού οι δούρειοι ίπποι με όσους έπειθαν αποχωρούσαν από την εισπρακτική μας υπηρεσία και άνοιγαν πανιά για τον ιδιώτη, εξασφαλίζοντας παχυλές προκαταβολές ως αντάλλαγμα.

Αργότερα με βάση το νέο νόμο 2121 περί Πνευματικής ιδιοκτησίας (ΠΙ) που ψηφίστηκε το 1993, μετατρέψαμε την εισπρακτική μας υπηρεσία σε ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ώστε με τη λέξη αυτή ως τίτλο του οργανισμού μας, να δείχνουμε την προσπάθειά μας τόσο προς τους συνάδελφους μας, όσο και προς το κράτος, ως πρόταση να θεσμοθετηθεί η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.

Δυστυχώς η αείνηστη Μελίνα Μερκούρη που ήταν επί οκτώ χρόνια υπουργός, δεν τόλμησε να φέρει σχετικό νομοσχέδιο, παρά το ότι μας έδειξε στην αρχή κάποια συμπάθεια. Η παραεξουσία που δρούσε στο περιβάλλον της ήταν αχτύπητη και μας τσάκισε` μαζί και την ίδια.

Τελικά έφερε σχετικό νόμο στη βουλή η υπουργός Πολιτισμού κ. Μπακογιάννη το 1993, ως αποτέλεσμα και των αφόρητων πιέσεων των Αμερικάνων, οι οποίοι με το δίκιο τους ήθελαν ένα νόμο, για να σταματήσει τουλάχιστον το όργιο της πειρατείας των ραδιοτηλεοπτικών μέσων σε βάρος τους.

Από όλον αυτόν τον αγώνα προέκυψε τουλάχιστον το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών.

Στα ΠΔ, όχι μόνο δεν άλλαξε τύποτα, αλλά τα πράγματα χειροτέρεψαν ακόμα περισσότερο, τόσο για τους δικαιούχους όσο και για τους χρήστες.

Έτσι ο δυστυχής ιδιοκτήτης καφενείου ή κάποιου ραδιοφωνικού επαρχιακού σταθμού, θα αναγκαστεί να κλείνει συμφωνία για το τι πρέπει να πληρώνει ως δικαιώματα, με περισσότερους από έναν οργανισμό και των δημιουργών και ερμηνευτών.

Το σωστό είναι να υπάρχει ένας οργανισμός δικαιωμάτων ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΣ.

Ο κάθε χρήστης να πληρώνει σε έναν οργανισμό για όλους τους δικαιούχους και η κοινή υπηρεσία να κατανέμει τα ποσά με δίκαιο τρόπο μέσα από έναν σωστό νόμο στους επιμέρους οργανισμούς, για να κάνουν και αυτοί με τη σειρά τους την κατανομή στα μέλη τους.

Η κοινή λογική και η διεθνής εμπειρία δείχνουν ότι την κατανομή, μόνο ένας ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΣ οργανισμός των δικαιούχων μπορεί να την εξασφαλίσει και να την εγγυηθεί. Αλλιώς γίνεται διανομή, πράγμα που ευνοεί τους υμετέρους και αδικεί κάποιους δημιουργούς και ερμηνευτές που δεν επιθυμούν τη διαπλοκή.

5- Γιατί δεν επέτρεψαν όλα τα κράτη, ανεξάρτητα από το πολίτευμα που έχουν, τη λειτουργία ιδιωτικών επιχειρήσεων Συλλογής και Απόδοσης Δικαιωμάτων και επί πλέον γιατί όπου υπήρχαν τις κατέργησαν και έκαναν την ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ;

Απάντηση:

Γιατί η προστασία των Πνευματικών Δικαιωμάτων (ΠΔ) ιδιαίτερα για τη μουσική που επηρεάζει έντονα και τις άλλες τέχνες είναι υπόθεση πολιτισμού και κάθε κράτος που σέβεται τον εαυτό του δεν το επιτρέπει.

Κανείς δεν μπορεί να προστατέψει καλύτερα τη μουσική και το πολιτισμό στο βαθμό που τον επηρεάζει, παρά οι ίδιοι οι δικαιούχοι με την ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ. Και αυτό είναι διεθνώς παραδεκτό.

Επιπλέον η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ, όχι μόνο δεν στοιχίζει τίποτα στο κράτος, αλλά προσφέρει σε αυτό και πολλά έσοδα.

6- Τι προσφέρει η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ;

Απάντηση:

- 7-1 Η αυτοδιαχείριση στα ΠΔ εγγυάται δικαιοσύνη στην κατανομή των δικαιωμάτων στους δικαιούχους.
- 7-2 Διαμορφώνει σχέσεις εμπιστοσύνης μεταξύ του οργανισμού των δικαιούχων και των χρηστών της μουσικής.
- 7-3 Δίνει ανεξαρτησία στους δημιουργούς.
- 7-4 Προσφέρει προστασία και κατοχύρωση των μουσικών έργων.
- 7-5 Δημιουργεί συνθήκες επικοινωνίας μεταξύ των δημιουργών και των ερμηνευτών και διασυνδέσεις με οργανισμούς και συναδέλφους του εξωτερικού.
- 7-6 Δημιουργεί ταμεία επικουρικής ασφάλειας, υγείας, ταμείο αλληλοβοήθειας, μουσική βιβλιοθήκη, αρχείο μουσικών έργων και άλλα.
- 7-7 Εκπροσωπεί την ελληνική μουσική στην Παγκόσμια Ομοσπονδία Οργανισμών Πνευματικής Ιδιοκτησίας την περίφημη ΣΙΖΑΚ.

Τον οργανισμό αυτό, τον θεωρούν όλα τα κράτη πολύ σπουδαίο. Γι αυτό έχει περισσότερα μέλη ακόμα και από τον ίδιο τον ΟΗΕ, δηλωτικό της μεγάλης σημασίας που έχει να συμμετέχει ένα κράτος με τον ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ του, σε αυτό το σημαντικό διεθνές όργανο.

Εκεί σε συνδυασμό και με την υπηρεσία ΠΙ του ΟΗΕ την περίφημη ΠΟΠΙ, λαμβάνονται αποφάσεις που αφορούν τη λειτουργία των πολιτιστικών βιομηχανιών, που αφορούν τον πολιτισμό του κάθε κράτους, και ρυθμίζουν τα της συνεργασίας των δημιουργών με τις πολιτιστικές βιομηχανίες και πολλές άλλες σημαντικές αποφάσεις. Τη χώρα μας στη ΣΙΖΑΚ δυστυχώς την αντιπροσωπεύει μια ιδιωτική επιχείρηση, έχοντας δικαίωμα λόγου και ψήφου για τον πολιτισμό που αφορά όλους τους Έλληνες. Αυτό κανένα άλλο κράτος δεν το επιτρέπει.

Την ΠΟΠΙ που εδρεύει στη Γενεύη, επισκέφτηκα και εγώ στη δεκαετία του 80, ως εκπρόσωπος της ΕΜΣΕ για να ζητήσω βοήθεια για την θεσμοθέτηση και στην πατρίδα μας της ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.

Ο επικεφαλής της ΠΟΠΙ στην Ευρώπη μας απάντησε ότι η υπηρεσία του ακριβώς αυτή τη δουλειά κάνει, αλλά το δικό μας κράτος δεν το θέλει, αφού ποτέ δεν το ζήτησε.

Ντροπιαστήκαμε μάλιστα όταν μας αποκάλυψε ότι στις τακτικές ενημερωτικές εργασίες τής υπηρεσίας του, προς τα κράτη που θέλουν να βελτιώσουν την υπηρεσία διαχείρισης των δικαιωμάτων, η χώρα μας έστελνε άσχετες με το θέμα κοπέλες, υπάλληλους του υπουργείου πολιτισμού, οι οποίες επί μια βδομάδα αντί να ακούνε πράγματα που δεν καταλάβαιναν, έκαναν στην αγορά της Γενεύης τα ψώνια τους και καλοπερνούσαν με τα λεφτά του Ελληνικού κράτους.

7-8 Διαμορφώνονται εισηγήσεις προς τους οργανισμούς των κρατών - μελών για την βελτίωση της μουσικής παιδείας, μια εμπειρία που οι οργανισμοί μεταφέρουν στο κράτος τους για αξιοποίηση.

7-9 Βοηθάει στην προβολή της μουσικής σε όλους τους τομείς και τα είδη της.

7-10 Χρηματοδοτεί την έρευνα στη μουσική και ενισχύει πειραματικές προσπάθειες στη σύνθεση κ.α.

7-11 Δεν μεροληπτεί υπέρ κάποιων δημιουργών σε βάρος άλλων.

Όλα τα παραπάνω γίνονται με ένα κομμάτι από τον πακτωλό χρημάτων που εισπράττει η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ από τα μηχανικά και εκτελεστικά δικαιώματα. Το ποσό αυτό αποφασίζεται από τη λαϊκή συνέλευση των δικαιούχων.

Τέλος ως συλλογικό όργανο, δεν θα μπορούσε ποτέ να παρέμβει στο κράτος, στους μαζικούς φορείς ούτε στα μέσα ενημέρωσης για να αποκλείσει κάποιους δικαιούχους και να ευνοήσει άλλους.

Για όλα τα παραπάνω και για πολλούς ακόμα λόγους πολιτισμού, όλα τα κράτη στη γη έχουν στα Π.Δ και Σ.Δ την ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ, στην οποία μέλη είναι όλοι οι δικαιούχοι. Και δεν έχουν κάποιον ιδιώτη, ιδιοκτήτη μιας ΑΕ στην οποία οι δικαιούχοι να είναι πελάτες.

Επίσης υπάρχει μια ερώτηση, που αν απαντηθεί σωστά και κατανοηθεί από όλους τους εμπλεκόμενους, (κράτος, δικαιούχους χρήστες και οργανισμούς), μπορεί να ξεκινήσει άμεσα η λύση του προβλήματος, ώστε να κλείσει αυτή η πληγή της ελληνικής μουσικής που αιμορραγεί από το 1930.

Ενδιαφέρον έχει και το θέμα της απασχόλησης κάποιων συνθετών και στιχουργών, που δεν έχουν μεγάλα ρεπερτόρια, σε θέσεις εισπρακτόρων των δικαιωμάτων από τους χρήστες, πράγμα που μπορεί ένας αυτοδιαχειριζόμενος οργανισμός να κάνει με απόλυτη διαφάνεια.

Για παράδειγμα, η Αθήνα σήμερα είναι κομμένη σε γεωγραφικά κομμάτια. Για το κάθε ένα από αυτά έχουν χρηστεί, από τον ιδιώτη διαχειριστή των Π.Δ, άνθρωποι του στενού περιβάλλοντος των ιδιοκτητών που μέσα από υπερβολικές εισπράττουν χιλιάδες ευρώ ο κάθε ένας με κέρδος το 10% από τα εισπραττόμενα. Προφανώς ένας αυτοδιαχειριζόμενος οργανισμός, θα μπορούσε αντί για εργολαβίες εισπρακτόρων μεγάλων περιοχών, που απλώς κάθονται και εισπράττουν έχοντας την υψηλή επιστασία μικροειπρακτόρων, κομιστών χρήματος δηλαδή, δίνοντας παραστατικό του μεγαλοεργολάβου, να δημιουργήσει χιλιάδες θέσεις εργασίας για μικρότερες περιοχές που ο κάθε εισπράκτορας να μπορεί μόνος του να καλύπτει και να βγάζει ένα ικανοποιητικό μισθό.

Ερώτημα:

Μπορεί να κινηθεί η διαδικασία δημιουργίας ενός και μόνο οργανισμού ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ των Π.Δ στην Ελλάδα;

Απάντηση:

Ναι διότι, από όλους τους εμπλεκόμενους ακούγονται όλο και περισσότερες φωνές, ότι είναι πλέον καιρός όλοι μαζί να εντείνουμε τις προσπάθειές μας, για την κατοχύρωση και στη χώρα μας της ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.

Ακούγονται φωνές ότι τώρα πρέπει να ξεκινήσει μια νέα εποχή στην ελληνική μουσική και τη δημιουργία, μιας νέας εποχής στον ελληνικό πολιτισμό.

Τώρα πρέπει να απελευθερώσουμε τις σκλαβωμένες δημιουργικές μουσικές δυνάμεις της πατρίδας μας, μέσα και έξω από την Ελλάδα.

Θα μπορούσε ίσως να γίνει και σε πανευρωπαϊκό επίπεδο η αυτοδιαχείριση στα ΠΔ. Να γίνει μια συνένωση όλων των επιμέρους οργανισμών των κρατών μελών της ΕΕ, σε ένα ενιαίο πανευρωπαϊκής δράσης αυτοδιαχειριζόμενο οργανισμό ΠΔ, πράγμα που θα αποτελούσε και ένα ουσιαστικό βήμα πολιτικής ενοποίησης της ΕΕ.

Δεδομένου δε, ότι με την αυτοδιαχείριση στα ΠΔ που εφαρμόζεται σε όλα τα κράτη, εκτός από την Ελλάδα, εκφράζονται μόνο τα συμφέροντα των δημιουργών, των χρηστών και των λαών, θα μπορούσε ο Ευρωπαϊκός αυτός οργανισμός να συμπεριλάβει και τους οργανισμούς των υπόλοιπων κρατών της Ευρώπης, που δεν είναι μέλη της ΕΕ και αυτό να γίνει σκαλοπάτι και για την πολιτική ενοποίηση- ομοσπονδοποίηση όλης της Ευρώπης στο μέλλον, από τη μια άκρη ως την άλλη.

Η Ευρωπαϊκή μουσική, ιδίως όπως εξελίχτηκε τους τελευταίους αιώνες, με αφετηρία την αρχαία Ελληνική μουσική σκέψη, αποτελεί το ισχυρότερο κοινό στοιχείο συνεκτικότητας όλων των κρατών και των λαών της Ευρώπης.

Η αυτοδιαχείριση στα ΠΔ για όλους, μέσα από ένα μεγάλο αυτοδιαχειριζόμενο Ευρωπαϊκό οργανισμό, μπορεί να αποτελέσει εφελκυστικό για την πολιτική της ενοποίησής της, που έτσι και αλλιώς θα είναι αναπόφευκτο γεγονός στο μέλλον. Για τον απλούστατο λόγο ότι το κάθε Ευρωπαϊκό κράτος ξεχωριστά, ακόμα και τα μεγαλύτερα, όπως Γερμανία, Γαλλία και άλλα, είναι μικροί οικονομικοί νάνοι μπροστά στις μεγάλες ανερχόμενες οικονομίες της Κίνας, της Ινδίας, της Βραζιλίας κ.λ.π. Έτσι η ομοσπονδοποίηση των Ευρωπαϊκών κρατών είναι αναπόφευκτη, γιατί το κάθε ένα κράτος ξεχωριστά, δεν μπορεί να είναι, παρά ένας αδύνατος δορυφόρος των μεγάλων οικονομιών του πλανήτη.

Ως τότε όμως, πρέπει και στην Ελλάδα να γίνει πράξη η αυτοδιαχείριση στα ΠΔ για όλους, όπως έχουν κάνει και όλα τα υπόλοιπα Ευρωπαϊκά κράτη, αλλά και του κόσμου ολόκληρου.

Νομίζω ότι είναι πλέον ώριμες οι συνθήκες για μια μεγάλη πολιτιστική επανάσταση που θα απελευθερώσει την ελληνική μουσική, με πρώτο βήμα τη θεσμοθέτηση με νόμο της ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ και στα ΠΔ δικαιώματα των δημιουργών μουσικών έργων, συνθετών λόγιας μουσικής, συνθετών πάσης φύσεως λαϊκής μουσικής και τραγουδιών, ποιητών, στιχουργών, δημιουργών λιμπρέτων όπερας, ορατορίων και άλλων μορφών λόγου που μελοποιούνται και αναδεικνύονται με τη μουσική, αλλά και των αράιτμεν γνωστών έργων παλαιών συνθετών αλλά και νέων που κατέχουν σχετική άδεια διασκευής του έργου από το συνθέτη ή τους κληρονόμους του.

Πρέπει όλοι να κάνουμε ότι μπορούμε ώστε η ελληνική μουσική, να πιάσει ένα καλύτερο στασίδι στο ναό της παγκόσμιας μουσικής.

Ως συνθέτης που στη δεκαετία του 1980 έλαβα μέρος στην πρώτη γραμμή του αγώνα για αυτοδιαχείριση στα ΠΔ και στα ΣΔ για όλους τους δικαιούχους, παίρνω σήμερα την πρωτοβουλία με μια κίνηση πολιτών να απευθύνω συγκεκριμένη πρόταση – πρόσκληση προς τους βασικούς συνδικαλιστικούς φορείς στους οποίους είναι εγγεγραμμένοι δημιουργοί μουσικών έργων.

Ως μέλος της επιτροπής πολιτισμού της ΚΕΔΚΕ επί τέσσερα χρόνια, άκουσα από όλους τους δημάρχους να μεταφέρουν την ανησυχία και τα παράπονα των επαγγελματιών, χρηστών μουσικής στα διοικητικά τους όρια. Γίνεται όργιο παζαρεμάτων, εκβιασμών και δικαστικών αγόνων στους

οποίους σύρονται χιλιάδες επαγγελματίες, από τη μια άκρη της Ελλάδας ως την άλλη, οι οποίοι καλούνται να καταβάλουν ως δικαιώματα, ποσά που για πολλούς είναι δυσβάστακτα.

Ως συνθέτη στην πρώτη γραμμή του αγώνα για αυτοδιαχείριση για όλους, ακόμα μένω πιστός, παρά τον απηνή διωγμό μου μέχρι και σήμερα, από όσους τότε μας πολέμησαν και μας συνέτριψαν, πέρα το θάρρος, ως εκπρόσωπος κίνησης δημιουργών και πολιτών που αγαπούν την Ελληνική μουσική να απευθύνω την παρακάτω πρόταση – πρόσκληση, προς τους φορείς των δημιουργών και την ΚΕΔΕ.

Σε ότι αφορά στο μανιφέστο αισθάνομαι την ανάγκη να επαναλάβω την πρώτη παράγραφο του προοιμίου.

Οι απόψεις μας για τη μουσική και για τα γεγονότα που αναφέρονται στη μουσική ζωή της πατρίδας μας μπορεί να διαφέρουν. Η διάθεσή μας όμως να γίνει η αυτοδιαχείριση στα Πνευματικά Δικαιώματα για όλους τους δημιουργούς πρέπει να είναι κοινή και ανυποχώρητη.

ΠΡΟΤΑΣΗ- ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Να κατοχυρωθεί με νόμο για τα Πνευματικά Δικαιώματα και στην πατρίδα μας, η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ τους δημιουργούς, ως τρόπος συλλογής και κατανομής των Πνευματικών Δικαιωμάτων από την εμπορία και τη χρήση της μουσικής.

Άμεσες ενέργειες.

- 1- Να γίνει συνάντηση στις 16 Σεπτεμβρίου 2013 και ώρα 14,00, στην αίθουσα συνεδριάσεων της ΚΕΔΕ των φορέων, σωματίων, στους οποίους μέλη είναι δημιουργοί μουσικών έργων.

Στη συνάντηση καλούνται να παραβρεθούν τα προεδρία:

- Της ΕΜΣΕ (Ένωση Μουσικοσυνθετών Στιχουργών Ελλάδας).
- Της ΕΕΜ (Ένωσης Ελλήνων Μουσουργών).
- Εκπρόσωποι της ΚΕΔΕ (Κεντρική Ένωση Δήμων Ελλάδας).
- Έλληνες βουλευτές.

Σκοπός η δρομολόγηση ενεργειών για την ψήφιση νέου νόμου περί πνευματικής ιδιοκτησίας που να κατοχυρώνει την αυτοδιαχείριση και στα ΠΔ για όλους. Μέχρι τότε να αναληφθούν πρωτοβουλίες για τη διαμόρφωση προτάσεων εξομάλυνσης της αγοράς στα ΠΔ και στα ΣΔ προς όφελος των δικαιούχων και των χρηστών μουσικής.

- 2- **Να συνταχτεί ψήφισμα – αίτημα προς την κυβέρνηση για τη δημιουργία ενός και μόνο Συλλογικού Διαχειριστικού Οργανισμού Δικαιωμάτων για όλους τους δικαιούχους δικαιωμάτων, ή για τη δημιουργία ξεχωριστών οργανισμών ανά κατηγορία δικαιούχων, με κοινή υπηρεσία είσπραξης και διανομής για την ελαχιστοποίηση του κόστους, προς όφελος των δικαιούχων, των χρηστών, του κράτους και κυρίως προς όφελος της Ελληνικής μουσικής.**
- 3- **Η συνεδρίαση αυτή να αφιερωθεί στους αείμνηστους Βασίλη Τσιτσάνη και Νικόλαο Σκαλκώτα, οι οποίοι εν γνώσει τους, παρά το ότι έχαναν εκατομμύρια των εκατομμυρίων δικαιώματα, δεν δέχτηκαν όσο ζούσαν να εισπράξουν ποτέ δικαιώματα από ιδιωτική εταιρεία διαχείρισης. Αυτό ισχύει περισσότερο για το λαϊκό μας βάρδο που τα τραγούδια του παίζονταν από τον Έβρο ως το Ταίναρο σε κάθε σπίτι, κάθε μέρα, σε κάθε κέντρο, σε κάθε ραδιοτηλεοπτικό σταθμό και αυτός δεν δέχτηκε να πάρει από τον πακτωλό των χρημάτων που έπρεπε να εισπράττει, ούτε μια δραχμή, γιατί όπως μου έλεγε αυτά να χρήματα ήταν «λερωμένα» και δεν ήθελε να τα πιάσει στα χέρια του. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι ο Τσιτσάνης έπρεπε να παίρνει όσα όλοι οι υπόλοιποι.**
- 4- **Η 16^η Σεπτεμβρίου, ημερομηνία που θα συγκληθούν για πρώτη φορά οι φορείς ΕΜΣΕ, ΕΕΜ και ΚΕΔΕ, να εορτάζεται κάθε χρόνο ως ΗΜΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.**

Να συνταχτεί κείμενο ψηφίσματος και να αποσταλεί,

Προς:

- 1- Πρόεδρο δημοκρατίας.
- 2- Πρωθυπουργό.
- 3- Πρόεδρο βουλής.
- 4- Κόμματα της βουλής.
- 5- Υπουργείο Πολιτισμού.
- 6- Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.
- 7- Επίτροπο πολιτισμού της Κομισιόν.
- 8- Ακαδημία Αθηνών.
- 9- Πρυτάνεις Πανεπιστημίων.
- 10- Παγκόσμιο Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας – ΠΟΠΙ του ΟΗΕ.
- 11- Οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης ΠΔ και ΣΔ.
- 12- Βουλευτές όλων των κομμάτων.
- 13- Περιφερειάρχες και αντιπεριφερειάρχες.
- 14- Δημάρχους.
- 15- Δικηγορικούς συλλόγους Αθηνών και των άλλων πόλεων.

- 16- Φεστιβάλ Αθηνών.
- 17- Κρατική Ορχήστρα Αθηνών.
- 18- Λυρική Σκηνή.
- 19- Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης.
- 20- Ραδιοφωνικό σταθμό Εκκλησίας της Ελλάδας.
- 21- Διαδημοτικά Φεστιβάλ.
- 22- Αττικό Μετρό.
- 23- Αεροδρόμια.
- 24- Αεροπορικές εταιρείες.
- 25- Σε όποιους άλλους φορείς εμπλέκονται στο θέμα των δικαιωμάτων εμπορίας και χρήσης μουσικών έργων και όπου αλλού κριθεί στη σύσκεψη.

Σύνθημά μας, **ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ στα ΠΔ τώρα ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.**

- 1-Η **ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ** είναι μη κερδοσκοπικός οργανισμός.
- 2- Ξοδεύει τα λιγότερα χρήματα, δηλαδή ότι είναι απαραίτητο για τη λειτουργία του οργανισμού, τη συλλογή και την κατανομή των ΠΔ, ώστε να ωφελούνται περισσότερο οι δικαιούχοι, αλλά και η ελληνική μουσική, μέσα από ενέργειες και πράξεις δημοκρατικά αποφασισμένες.
- 3- Επενδύει με πολλούς τρόπους στην πρόοδο της μουσικής.
- 4- Ελέγχεται από το νόμο, αλλά και από τα μέλη της.
- 5- Διοικείται, από τους ίδιους τους δικαιούχους-μέλη, με αιρετό Διοικητικό Συμβούλιο, που εκλέγεται με δημοκρατικές διαδικασίες.

Με την **ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ:**

- 6- Θα πληρώνουν οι χρήστες λιγότερα.
- 7- Θα εισπράττουν οι δικαιούχοι περισσότερα.
- 8- Θα γίνεται κατανομή των δικαιωμάτων και όχι διανομή.
- 9- Θα μένουν τα χρήματα στην Ελλάδα.
- 10- Θα εισπράττει το δημόσιο περισσότερα.
- 11- Θα ελευθερωθεί η ελληνική μουσική.
- 12- Θα αποκτήσουν οι δικαιούχοι ανεξαρτησία.
- 13- Θα κατοχυρώνεται η πρωτότυπη μουσική.
- 14- Θα ανασάνει ο σύγχρονος πολιτισμός μας.

Έχω μόνο ένα όνειρο:

Να γίνει πραγματικότητα και στην πατρίδα μου η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ στα πνευματικά δικαιώματα ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.

Τη λύση στο Ελληνικό πρόβλημα διαχείρισης των ΠΔ με τη μέθοδο της αυτοδιαχείρισης για όλους μπορούν να δώσουν:

- 1- Το κράτος το οποίο έχει τη δύναμη μέσα από ένα σύγχρονο νόμο περί ΠΙ να κατοχυρώσει την αυτοδιαχείριση στα ΠΔ για όλους τους δημιουργούς.
- 2- Η Ευρώπη η οποία έχει τη δύναμη να επιβάλει την αυτοδιαχείριση για όλους τους Ευρωπαίους δημιουργούς.

Η Ευρωπαϊκή μουσική, κληρονομιά και αυτή της αρχαίας Ελληνικής σκέψης, είναι το δυνατότερο στοιχείο που συμβάλει στη συνεκτικότητα των λαών της Ευρώπης, αφού αποτελεί μια σημαντική κοινή Ευρωπαϊκή πολιτιστική βάση.

Ένας ενιαίος αυτοδιαχειριζόμενος Ευρωπαϊκός οργανισμός ΠΔ, με τα παραρτήματά του στις επί μέρους χώρες, θα ήταν αποτελεσματικός για τη συλλογή και τη δίκαιη κατανομή των δικαιωμάτων των Ευρωπαίων δημιουργών που τα έργα τους παίζονται στον υπόλοιπο κόσμο. Θα ήταν αποτελεσματικός και στο να στηρίξει την Ευρωπαϊκή μουσική για να αναπτυχτεί και αναδειχτεί, ως παγκόσμια μουσική πρωτοπορία.

Εκατομμύρια ευρώ από δικαιώματα Ελλήνων συνθετών, (που έργα τους παίζονται σε Ευρωπαϊκές χώρες), ακολουθούν μια δαιδαλώδη και πολύχρονη πορεία ώσπου να αποδοθούν στους δικαιούχους, χωρίς κανένα έλεγχο ιδίως για τον τρόπο απόδοσης στους δικαιούχους. Χειρότερα συμβαίνουν στα δικαιώματα από εκτελέσεις έργων σε χώρες εκτός Ευρώπης. Αναλογικά τα ίδια προβλήματα απασχολούν και τους Ευρωπαίους συναδέλφους σε ότι αφορά στις εκτελέσεις και τη χρήση των έργων τους στις άλλες χώρες του πλανήτη.

- 3- Οι ίδιοι οι Έλληνες δημιουργοί που με βάση έστω και τον κουτσονόμο 2121 του 1993 είχαν και έχουν τη διακριτική ευχέρεια να μην είναι πελάτες ιδιωτικής επιχείρησης για διαχείριση των ΠΔ. Μπορούσαν και μπορούν αν θέλουν να λύσουν τη σύμβαση που έχουν με τον ιδιώτη πελάτη του και να γραφτούν όλοι στην ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ της ΕΜΣΕ, ως μέλη της, οπότε ο ιδιώτης δεν θα έχει δουλειά να κάνει και θα κλείσει την επιχείρηση του. Αυτό προτείναμε μεταξύ των άλλων στον αγώνα τις δεκαετίες του 1980, αλλά οι επώνυμοι – προεξάρχοντες του χώρου μάς πρόδωσαν και το κράτος μάς εγκατέλειψε.
- 4- Η ίδια η υπάρχουσα ιδιωτική επιχείρηση να αποφασίσει, τώρα άμεσα, να παραδώσει τις εγκαταστάσεις της, τα περιουσιακά της στοιχεία, το στελεχιακό της δυναμικό και τον κατάλογο των μελών της στο κράτος, το οποίο να κινήσει τη διαδικασία δημιουργίας του ενιαίου, αυτοδιαχειριζόμενου οργανισμού των ΠΔ, για όλους τους δημιουργούς.

Για να εφαρμοστεί μία από τις παραπάνω λύσεις δεν χρειάζεται να ανακαλύψουμε την πυρίτιδα. Έχουν εφαρμοστεί κατά περίπτωση και κατά καιρούς σε διάφορες Ευρωπαϊκές χώρες. Αυτά είναι ζητήματα λυμένα εδώ και πολλές δεκαετίες για όλα τα κράτη της Ευρώπης, αλλά και του κόσμου ολόκληρου, εκτός από την Ελλάδα.

Κύριε Βουλευτά,.

ο οποιοσδήποτε εξωραϊσμός της υπάρχουσας αρρωστημένης κατάστασης στη διαχείριση των ΠΔ, θα είναι το ξεχείλισμα της υποκρισίας όσων τον επιχειρήσουν.

Για την Κίνηση Ελλήνων Δημιουργών Μουσικών Έργων

και Πολιτών που Αγαπούν την Ελληνική Μουσική.

Ο συνθέτης

Θωμάς Μπακαλάκος

Ευχαριστώ πολύ.